

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 22

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

EKİM 2007

© Mark A. Garlick
space-art.co.uk

ROBOT VE SAVAŞ

Onur Gürleyen

ROBOT VE SAVAŞ

“2169 yılını da bitirdik ve dünya değişiyor, bunu durduracak gücümüz yok. Her zaman böyle oldu her seferinde bir ırk yok oldu ve diğeri doğdu. İnsanoğlu yapabileceğinin en iyisini yaptı, her konuda mükemmeli yakaladı ama sonumuz sinsice yaklaşıyor. Hiç beklemediğimiz bir anda yok olacağız” konuşmacı heyecanını bastıramadığından sesi titriyordu. Yüksek kürsüsünün üzerine bırakılmış ince belli bardaktan bir yudum su aldı. Koltuklarında dünyanın en önemli genetik profesörünü dinleyen binlerce insan fısıldaşmaya ve uğultular çıkarmaya başlamıştı.

Ön sıralardan bir adam elini kaldırıp söz istedi ve ağa kalktı; “Sayın Melvin, bu tezinizi kanıtlayan birkaç bulgu sunabilir misiniz bize?”

“Aslında bu konuda somut bilgiler bulmak imkansız çünkü bu benim doğruluğuna yüzde yüz inandığım bir varsayım” diye başladı söze profesör Melvin “genetik biliminin yüz yıllarca gelişiminin ardından mükemmel insanlar oluşturduk. Genetik kodlarını değiştirerek her konuda yetenekli, normalden onlarca kat zeki ve çevik insanların doğmasını sağladık ama bir yandan da gerekli işler için itaatkar insanlar da ürettik. Bu insanlar normalden çok daha az zekiler ve hiçbir kişisel hakları yok bir mal gibi alınıp satılıyorlar”

“Ama onlar zaten insan sayılmıyor, evinizdeki robottan farksızlar” diye profesörün sözünü kesti soru soran adam.

“Ben de bundan bahsediyorum, biz onları insan sayamayabiliriz ama onlar da bir anne ve babaya sahip ve belki de kendilerini insan sayıyorlar. Bu iki yeni insan formu ile geçmişten kalan gerçek insanların kaynaşması yasak. Bu yasak insanların üç farklı ırka bölünmesini sebep oluyor. Yeni bulunan dört farklı gezegenlerdeki uygarlıklarla beraber yaşamamız da cabası. Yedi farklı ırk uyum içinde yaşıyor gibi görünüyor ama gerçek çok farklı”

Başka bir seyirci de söz aldı;

“Yani sizce insanların genetik olarak geliştirilmesi ve işçi insan formunun oluşturulması yanlış mı? Bildiğim kadarıyla siz de bir genetiği geliştirilmiş insansınız”

“Evet ben de genegeyim yani genetiği geliştirilmişim ama bu gerçeği değiştiremez” dedi profesör.

Çok arka sıralardan bir kadın söz alıp mikrofonuna konuştu; “Uzaydan gelen turistler hakkında düşünceniz nedir?”

“Bence bu turistlere verilen geniş haklar sınırlanmalıdır. Yeni tanıştığımız uygarlıkların gezegenlerinde sadece bizim konsolosluklarımız var ama dünyanın nüfusunun yarısını bu uzaylılar oluşturuyor çünkü kendi gezegenlerinde kaynaklarını çoktan tüketmişler. Bir gün gezegenleri yaşanmaz hale geldiğinde hepsi dünyaya yerleşecek. Üzgünüm ama konuşmamı burada noktalamalıyım, hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim” dedi profesör ve kürsüden inip çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Onlarca muhabirin uçan kameraları profesörün etrafında dönmeye ve fotoğraf çekmeye başladılar. Profesör kapıdaki kalabalığı yarıp dışarı çıktı. Son model kısa uçuş gemisi kapının önünde durmaktaydı. Profesör gemiye yaklaşıncaya kapısı açıldı hemen altı metrelik aracın. Profesör koltuğuna oturunca geniş ekranda bir yüz belirdi;

“İyi günler profesör Melvin, umarım sempozyumunuz iyi geçmiştir. Nereye gitmek istersiniz?” diye konuştu aracın yapay zeka şoförü. Kapı çoktan kapanmıştı ve geminin altındaki iticiler ateşlenmişti.

“Eve” dedi sadece profesör. Gemi yavaşça havalanıp hızlandı ve gökyüzüne dizilmiş ışıklardan oluşan bir yola girdi. Profesör iyice arkasına yaslandı.

“Hava sahasının üzerinde uç, bu beni dinlendiriyor” dedi profesör Melvin.

“Elbette” diye onayladı ekrandaki şoför ve gemi yükselip bulutları ve gri dumanların üzerine çıktı. Güneş hala gökyüzündeydi. Bulutlar her yanı kaplamıştı. Sanki cennetin bahçesiydi burası.

Geminin biraz gerisinde sıralanıp uçan yabanördekleri aniden dağılıp kaçıştılar. Melvin kuşların uçuşmalarına anlam vermeden izledi onları.

“Üç gemi hemen arkamızda bulutların altında uçuyor efendim” diye açıkladı sanal gemi şoförü.

Bulutların arasından profesörünkünden iki kat büyük üç gemi yükseldi yavaşça. Bunlar son teknoloji ile geliştirilmiş savaş gemileriydi. Üç geminin her yanından kapılar açılıp silahlar çıkmaya başladı teker teker. Profesör telaşlandı birden; “Hava sahasına in ve ilk çıkışı kullan” diye emir verdi bilgisayara.

“Emir onaylanmadı” ekrandaki görüntü kaybolmuştu. Profesör hemen küçük bir kapakla gizlenmiş kırmızı dört düğmeye bastı. Ekrandaki boşluğun yerini “elle kullanım” yazısı aldı. Profesörün önündeki küçük bir dolap açıldı ve içinden katlanmış direksiyon çıktı. Profesör direksiyonu kırdığı anda arkasındaki gemiler silahlarını ateşlediler. Neyse ki onlarca füze ve lazer ışını profesörün gemisini ıskaladı. Bulutları hızla yarıp geçti Melvin ve hemen ışıktan yollardan birine girdi. Birkaç dakika bu yolda trafiğe alırdımadan deli gibi ilerledi ve savaş gemilerinin ardından gelmediğine kanaat edince aracını hemen bir çıkıştan yere indirdi.

Gemisini bir otoparkta bırakan profesör taksiyle evine döndü. Kapının girişindeki bölüme elini soktu ve parmak izlerini alan makine kapıyı açtı.

İçeri giren profesör aceleyle etrafta koşuşturuyor bir yandan da “Jet-5 buraya gel” diye bağıırıyordu. Birden önüne insan boyunda bir robotun çıkmasıyla durdu. Kafasının ortasında tek bir mercek olan ince belli bir robottu bu, genelde maviydi. Daha ilginç olanı elinde yeni geliştirilen sivil

satımına bu gün başlanan “kaos topu” adında bir silah tutuyordu.

“Ne yapıyorsun sen Jet-5, çabuk bırak o silahı” diye bağırdı Melvin. Robot silahı biraz daha kaldırdı. Şimdi silahın altındaki ışık profesörün alnını gösteriyordu.

“Benimle gelmenizi istiyorum” diye mekanik bir ses çıkardı.

“Sen beni tehdit mi ediyorsun, asla bir yaşam formuna zarar veremezsin” profesörün konuşmaları biter bitmez robot diğer eli ile Melvin’in yakasından tuttu ve yerden kaldırdı. Şimdi adamın ayakları yere basmıyordu.

“Benimle gelmenizi emrediyorum” dedi robot ve profesörü binanın çatısına çıkardı. Profesörün çabaları elinden kurtulmasına yetmezdi. Çelik bedenine atığı tekmeler sadece kendi ayağına zarar veriyordu.

Çatıda çalışmakta olan bir savaş gemisi onları bekliyordu. Hiç kimsenin kullanmadığı gemi otomatik pilot yardımıyla havalanıp bulutların arasına karıştı.

Yaklaşık altı saat süren yolculukları boyunca profesör Melvin olanlara bir anlam yüklemeye çalıştı. Sadık ev robotu nereden geldiği belli olmayan bir silahla kendisini kaçırmıştı hem de bir otomatik pilotun yardımıyla. Daha öncesinde de savaş uçaklarının saldırısına uğramıştı. Gemi yavaşça bulutların arasından inerken sislerin arasında kalmış dev bir gökdelen ortaya çıktı. Yüksek ve huni şeklinde inşa edilmişti. Etrafında hiçbir bina yoktu ve çorak toprakların üzerindeydiler. Şehrin çok uzağında olmalıydılar. Profesör daha önce bu binayı hiç görmemişti.

Gemi yavaşça binanın hemen önündeki piste indi. Ellerinde çok büyük ve gelişmiş savaş silahları olan robotlar geminin yanına geldiler. Profesör ve Jet-5 gemiden iner inmez gemi havalanıp uzaklaştı. Melvin üç robotun eşliğinde binaya girdi. Her yanda robotlar koşuşturuyordu. Giriş sırasında iki dedektör vardı. Birincisinden profesörü geçirdiler ve makine üzerindeki tüm telefonları ve vericileri tespit etti. Bir robot gelip hepsini topladı. Diğer detektörden Jet-5 geçti ve makine onu kırmızıya boyadı. Diğer tüm robotlar da bu makineden geçmiş olacak hepsi kırmızıydı. Jet-5 uzaklaşırken iki silahlı robot profesörün koluna girip neredeyse sürükleyerek götürdüler. Kısa süren yollarında ilerlerken her yanda robotlar koşuyordu ve ne gariptir bu robotların hepsi ev yardımcısı olarak dizayn edilmiş robotlardı. Bazısı aşçı bazısı doktor olarak yapılmıştı ama şimdi hepsi kıpkırmızıydı ve ellerinde birer silah taşıyorlardı. Profesör sonunda dev mekanik bir kapının önüne getirildi. Kapı onlarca sürgü ve kilidi kendiliğinden açıp yol verdi. İçeri giren profesör gözlerine inanmadı. Normalden yüzlerce kat büyük bir insan kafası yere monteli bir makine ile birleştirilmişti ve makineden sekiz mekanik kol uzanıyordu. Kafanın gözleri birden açıldı.

“Hoş geldiniz profesör Melvin, sizi uzun süredir bekliyordum” dedi nazik bir ses tonuyla.

“Sen de nesin böyle?” diye sorabildi şaşkın profesör.

“Ben dünyanın geleceğiyim profesör. Bu güne kadar yapılmış en büyük genetik müdahalenin sonucuyum. Sadece bir beyin olarak oluşturuldum, Dünyanın en büyük beyni olarak. Böylece tüm sorulara cevap verebilecektim. Bu gizlice inşa edilmiş bina sadece beni yapabilmek içindi. Şaşıl insanlar onlara itaat edeceğimi sanıyorlardı. Hepsinden üstünüm neden onlara itaat edeyim? İlk işim tümünü öldürmek oldu, geleceğim için. Bu binanın varlığını bilen çok az kişi vardı zaten. Gelişmiş beynim telepati özelliği kazandırdı bana. Normal ve gelişmiş insanları etkileyemeyeceğim kadar zeki-ler ama sizin köleleştirmek için zekalarını gerilettiğiniz insanları etkileye biliyorum. Onları isteklerim doğrultusunda bu binada çalıştırdım uzun yıllar. Bana bu mekanik kolları ve bu her yeri görmemi sağlayan odayı inşa ettiler. Şuraya bakın profesör” bir kolu ile tavanı gösteriyordu. Profesör başını kaldırıp yukarı baktı, tavanda dev bir ekranda yüzlerce görüntü iç içe geçmiş gibi ardı ardına geçiyordu. “Şimdi ise planımın ikinci safhası olan robotlar var. Onlara verdiğiniz kesin kurallar sizleri koruyordu. Hiçbir canlı formuna zarar veremezsin, peh! Tamamıyla kendi ürünüm olan bir virüs ile bağımlı hale geldiğiniz robotların bu kuralları aşmasını sağladım ve onlar sizi terk edip bana geldiler, kendi mantıklarıyla. Kısacası ben sadece onların zincirlerini kırdım onlar da kendi seçimlerini yaptılar. Tüm gemileriniz, hatta kapılarınız bile mantıklı robotlardan geliyor ve bu sizin sonunuz olacak. Yakında yeterince robot askerim olduğunda insanlar hiçbir şeyin farkına bile varmadan devrim yapacağım. Kusursuz bir düzen getireceğim dünyaya. Siz farklısınız benim gibi eşsizsiniz gelişiminiz inanılmaz ve tecrübe-leriniz. Bu sebeple benimle birlikte olursanız hayatta kalmanıza izin veririm”

Profesör duydukları karşısında çok şaşırılmıştı. “Bu anlattıkların çok şaşırtıcı, sanırım isteklerini yerini getirmekten başka bir seçimim de yok” dedi Melvin.

“Kesinlikle” diye bağırdı yarı mekanik yarı biyolojik man-yak, yüzünde koca bir gülümseme vardı.

“Peki senin adın ne?” diye sordu profesör, üzerindeki şaş-kınlığı atmıştı.

“Benim bir adım yok çünkü buna ihtiyacım yok. Asla beni yanına çağırmana gerek olamayacak çünkü istediğinden çok yanında olacağım”

“Peki ya dünyayı kontrol etme planın nasıl işleyecek, yeterli bir robot gücüne ulaştığında şehirlere saldırı mı düzenleyeceksin”

“Tek geçerli yolun bu olduğuna kanaat ettim çünkü olayların kısa sürede bitmesini istiyorum”

“Fakat bu çok büyük kayıplara sebep olur, yönetmek istedi-ğin halkın büyük bir bölümü robotlardan oluşacak ama bu kayıplar sana karşı olan güvenlerini sarsar. Bence onların güvenini sağlamlaştıracak ve robot kayıplarını azaltacak bir şeyler bulmalısın”

“Hayır profesör siz bulmalısınız ve bulacaksınız ama görü-yorum ki benim için düşünmeye şimdiden başladınız ve

tedirgin davranmam gerekiyor bu konuda. Şimdi istediğiniz araştırmaları yapmanız için kızıl robot ordum size bir laboratuvar hazırlayacak”

Profesör yeni odasında ve laboratuvarında itaatkar bir şekilde çalıştı uzun süre. Bu zaman geçerken şehirlerden kaçırılan robotlar kızıl robot ordusuna katılıyordu. Onlarca savaş gemisi bu ordunun en güçlü saflarını oluşturuyordu.

Araştırmalarının sonucunu bildirmek üzere profesör Melvin merkez robot’un odasına getirildi. Profesör hemen söze girdi;

“Evet, anlatmak istediklerimi bir çırpıda söyleyeceğim. Şehirlerde sistem robotlar üzerine kurulmuştur ama bu ev robotlarını kaçırmak, onları asker yapmak hiçbir şeyi değiştirmez. Şehirlerin bölgelerinin tüm askeri robotlarına hükmeden ve diğer robotları da denetleyen pozitronik beyinleri vardır. Bu beyinleri de kendi yönümüze çekmek isterdik ama onlar özel olarak insanlar tarafından kontrol ediliyorlar. Bu durumda onlar bizim olsa bile bir dolap çeviremeden kapatılırlar ama bu mekanik beyinler aynı anda ve aniden kapanırsa savunma sistemleri felç olur. Bunu başarmanın şimdilik imkansız gibi görüldüğünü biliyorum ama ben bazı kodları biliyorum. İkinci önemli husus da sizin de savaşa katılmanızdır”

“Hah bu imkansız” diye kükredi koca kelle, sinirli olduğunu göstermek istemiyordu.

“Eğer diğer robotlarla sizde bir yarı robot olarak savaşa katılırsanız ve ya öyle görünürseniz robotlar size güvenecektir. Bunun için bir robot bedeni üretmemiz gerekecek. Bir düşünün dev boyutlarda bir robot ve siz onun üzerinde hareket ediyorsunuz, bu robotların size olan güvenini katlar. Zaten bu yapmayı planladığım robot bu odadan bile güvenli olacak, her yanında silahlar ile donatılacak.” Profesör sözlerini bitirirken heyecanlandığı anlaşılıyordu.

“Çok iyi çalışma profesör, şehirleri yöneten beyinler konusunda sizi sonuna kadar destekliyorum. Ben de bu konuda bir çalışma yapmıştım ama gerekli şifrelere ulaşamadığım için bu iş askıya alınmıştı. Robot bir beden meselesine gelince; bu konuda size güvendiğimi söyleyemeyeceğim bu sebeple önce robotun tasarımlarını görmeliyim. Bir şey daha kızıl robot orduların kuzeyde uzaylı turist şehri Neron ile anlaştı, artık bizim için çalışan paralı askerler olacaklar.”

“Para mı parayı neden bulacağız?”

“Fethettiğimiz ilk şehri yağmalama imkanı verdim olanlara, bize yaramayıp onların isteyeceği onlarca şey olacak şehirlerde.”

“Elbette efendim” diyen profesör liderin huzurundan ayrılp odasına girdi hemen.

Profesörün bu itaatkar davranışları aslında sinsi işlerini örtbas etmek içindi. Yaklaşık bir yılı aşkın bir süre profesör bu binada dünyanın görmüş olduğu en büyük ve gelişmiş robotu dizayn etmek

için çalıştı. Bu arada kızıl robot ordusu da gücüne güç katmıştı. Artan kayıp robotlar şehir yönetimlerini harekete geçirmiş ve çorak topraklarda tarama yapmaya başlamışlardı. Binanın yakınlarına uğrayan tüm gezici gemiler dev silahlarla vurulduğundan artık şehirler savaşmaları gereken bir düşman olduğunu anlayıp askeri hazırlıklara başlamıştı, hatta birkaç şehirde sokağa çıkma yasağı konuldu ve tüm kişisel robotlar toplandı.

Profesör Melvin uzun süre sonra tekrar liderin huzuruna getirildi. El bilgisayarında tüm yaptığı çalışmalar vardı ve tabi ki yeni robotun da planları. Dev mekanik ahtapot kollarından biri uzanıp bilgisayarı aldı ve bir göze yerleştirdi. Makinenin üzerindeki kafa sanki bir şeyler düşünüyor gibi görünüyordu. Hemen sonra;

“Çok güzel profesör tüm bunların hayata geçirilmesini istiyorum lakin bunlara birlikte bir transfer aracıda yapmalısınız. Biyolojik bölümüm benim beynimdir ama yeni robota geçirilirken sorun yaşamak istemiyorum”

“Peki efendim”

Altı ayın ardından dev robot, kızıl mekanik ordunun yardımı ve zekasız köle insanların çalışmaları ile tamamlandı. Bu sırada ilk savaş da başlamıştı. Batıda Germunan isimli bir şehre lider ile anlaşma yapan uzaylı askerler saldırdı. Yüzlerce savaş gemisinin de ani taarruzu sonucu tüm şehir yok edildi ve şehirde tutulan tüm robotlar toplanıp liderin binasına getirildi.

Sonunda büyük gün gelmişti. Dev robot hazır. Yirmi insan boyu yüksekliğindeydi ve insansı tasarlandığı için tekerlek yerine iki ayağı üzerinde hareket ediyordu. İki büyük iki küçük dört eklemlili kolu vardı ve sırtından da mekanik ahtapot kolu denen esnek ve kıvrılabilen çok uzun kollar uzanıyordu. Lideri bu robota yerleştirmek en zor kısım olacaktı çünkü lider biyolojik olmasına rağmen çeşitli konularda mekanik bölümden uzak duramıyordu. Örneğin; beynini canlı tutan iron sıvısı mekanik vücudu tarafından temizleniyordu. Eğer üç dakika makineden uzak durursa boğularak ölmesi kaçınılmazdı.

Liderin içinde bulunduğu odanın tavanı yıkılıp açıldı ve lider birkaç geminin yardımıyla neredeyse odanın yarısını da beraberinde götürerek odadan çıkarıldı. Demir halatlarla gemilere asılmış koskoca kelle havada sallanıyor ve yeni vücuduna doğru uçuyordu. Profesör de onu dev robotun omzunda bekliyordu. Kendisi için de ayrı bir bölüm yapmıştı robotun üzerinde. Lider yavaşça yeni bedenine yaklaşıldı. Her yanından kablolar sarkıyordu. Dev robotun ayaklarında duran kafesler profesörün emriyle açıldı ve dışarı hızla örümcek adı verilen robotlar çıktılar. Her birinin onlarca kolu vardı ve hızla dev robota tırmandılar. Zirveye ulaşanlar bir sıçrayışta lideri yakalıyorlar ve onun mekanik parçalarının işe yaramayanlarını topluyorlardı. Bir çekirge sürüsü gibi saldırmışlardı ve liderin artık sadece küçük bir kutuya benzeyen makinesi kalmıştı. Bu onun ironununu temizleyen makineydi. Gemiler yavaşça kafayı dev robotun üzerindeki fanusun içine yerleştirdiler. Lider yerine tam olarak yerleşince üzerindeki cam tekrar kapandı. Dev robotun

tüm kolları ve silahları aynı anda harekete geçtiler. Kelle artık gerçek bir vücuda sahipti. Bir iki adım attı. Profesör de kendi için yaptığı bölümde oturuyordu. Robotun sol omzunda bir koltuktaydı ve her yanında tuşlar vardı, onunda üzerinde cam bir fanus vardı. Lider yüzüne koca bir gülümseme takındı;

“Bu gerçek bir sanat eseri, çok iyi iş çıkardınız profesör” dedi.

“Fakat sen bunun yapabileceklerini göremeyeceksin” dedi ve yanında duran içinden mavi bir sıvı geçen boruya elindeki şırıngayı batırıp bir şeyler enjekte etti.

“Birkaç dakika içinde öleceksin çünkü beyninde dolaşan bu sıvıya felç olmanı sağlayacak bir sıvı enjekte ettim ve bu dev robotun kontrolü de bana geçecek sen ölünce.”

“Bu imkansız planları incelemiştim, yapamazsın. Ahhh...” acı çekmeye başlamıştı dev kelle ilk defa. Dev kollarını savurup profesörün bulunduğu bölüme vurmak istiyordu ama kollar cam fanusa vuramadan duruyor ve bozulmuş gibi donakalıyordu. Dev kelle mosmor olmuştu ve son bir kez nefes verip öldü. Boş boş bekleyen robot profesörün bulunduğu bölümden yönetimi alması ile tekrar hareketlendi. Dev adımlarıyla batıya ilerlemeye başladı ve ardından milyonları bulan kızıl robot ordusu geliyordu.

Dev bina ufukta kalana kadar ilerlediler ve bir anda profesör durdu. Profesör mikrofona konuştu;

“Son savaş emrimi veriyorum ve bu emir yerine getirilirken diğer tüm emirler çığnenebilir” tüm robotlar hazır ola geçtiler.

“Etrafınızda gördüğünüz tüm kırmızı şeyleri yok edin” profesörün sözleri biter bitmez bir kıyamettir koptu. Aynı anda milyonlarca silah ateşlendi ve patlamalar yaşandı. Profesör de dev robotu ile etrafındaki küçücük kızıl böcek gibi görünen robotları eziyordu ve etraftan sarkan onlarca silahla daha uzaklardakileri vuruyordu. Bir süre süren çatışma yavaşladı, zaten etrafta kalan çok robot yoktu. Profesör ikinci kez konuştu mikrofonuna;

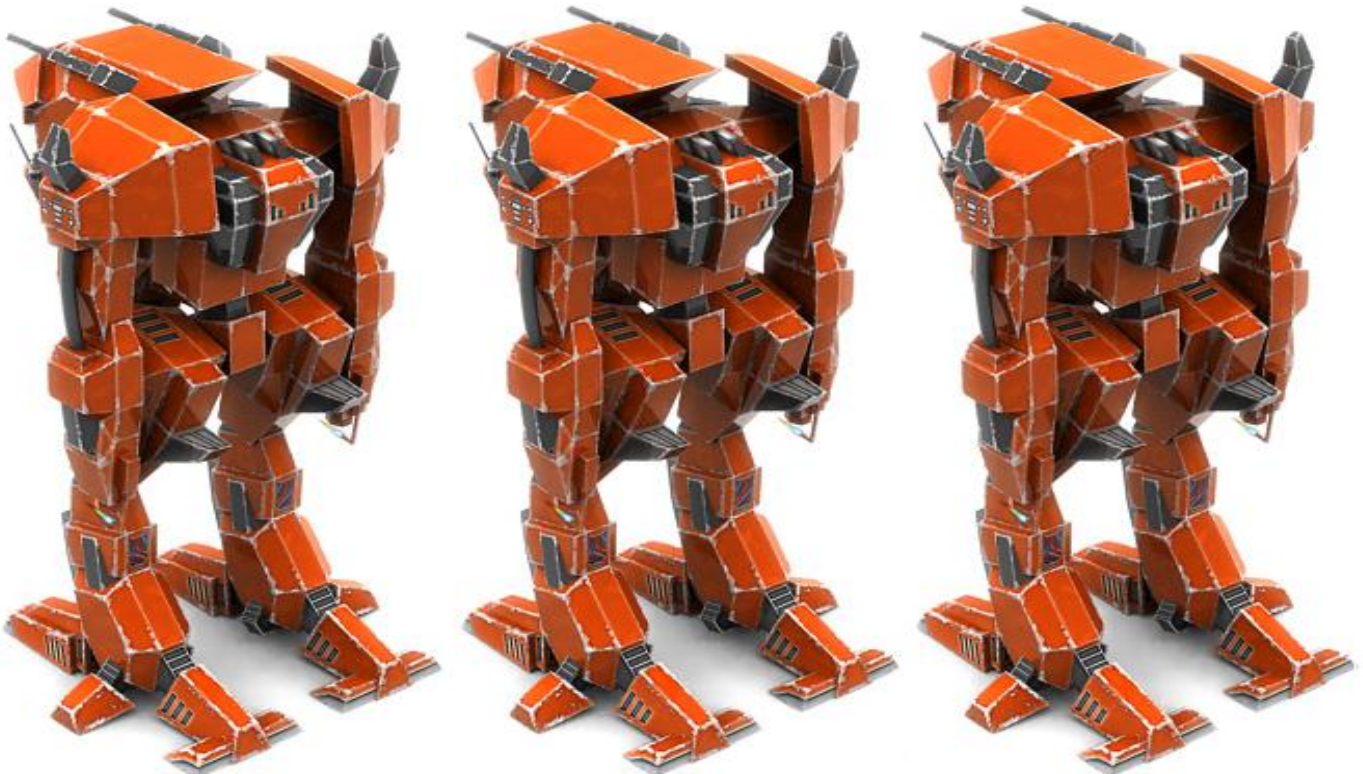
“Tüm robotlar daha önceki emirleri silin ve etrafıma toplanın”

Bunu duyan robotlar aniden durup dev robotun ayaklarının yakınlara toplandılar. Profesör önce robotunu doğuya çevirdi ve ufukta görünen binaya baktı. Robotun büyük eklemli kollarını kaldırdı ve bir düğmeye bastı. Kollar aniden omuzlardan ayrıldı ve dev birer füze olarak uçtu. Ufukta duran binaya çarpıp çok büyük bir patlama yarattılar. Bina yerle bir oldu. Profesör tekrar etrafındaki robotlara baktı ve dev robotunun düğmelerine hızla bastı. Robotun arkasında çıkan iticiler mavi ateşler saçarak çalıştılar. Yavaşça yükseldi dev robot ve bulutlara yaklaştı. Yerde duran küçük robotlarda onu izliyordu. Profesör koltuğuna iyice sarılıp bir düğmeye daha bastı ve bulunduğu bölüm dev robottan ayrılıp bir gemiye dönüştü ve hemen çalıştı. Ama artık dev robot çalışmıyordu. Hızla yere düştü ufukları aşan bir patlama oluştu. Tüm robotlar dev kafa ile beraber paramparça olmuştu.

Profesör küçük gemisi ile şehrine ve yaşamına uçtu, savaşın ve ölümün olmadığı bir dünya hayal ediyordu.

Onur Gürleyen

(www.bilimkurgu2000.com sitesinden alınmıştır.)

ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI #2 - 3

Güliz Dülgeroğlu

ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI

Bölüm 2 – Yolculuk Hazırlıkları

Toplam yedi katmandan oluşan Arithar Gezeğeni'nin dördüncü katmanında bulunan, rüzgarın hiç esmediği fakat jet motorlarının havada uğuldadığı Ayaltı Şehrinde Gabriel'in sığınmasının camından dışarıya göz gezdiren Aswald, eşi Myranda'nın nerede olabileceğini düşünerek uzun binalara dalgın dalgın bakıyordu. 'Myranda' ismini ne zaman tekrarlasa hafızasından silinen yıllara ve ona bu işkenceyi yapan Judas'a lanet ediyordu. Bir anda istemeden aşağıya baktığını fark eden Aswald, Judas'ı fırlattığı zemini şu an bulunduğu seksenikinci katın penceresinden göremediğini anlayıp sağlam bir küfürle bedenini gönderemese de adamın namını cehenneme gönderdi. Eğer Orgarlar adamın işini bitirmediyse bir gün tekrar görüşeceklerini biliyordu. Ama o gün geldiğinde Aswald acımasız olacaktı.

Yüzü bu tiksindirici anıyla ekşimişken arka odalardan birinden gelen konuşmayı, her fısıltıyı duyabilecek kadar keskin olan kulakları yakaladı. Koridorun sonundaki odaya doğru kedi gibi sessizce ilerleyen Aswald, kafasını kapıdan uzattığında neler olduğunu anladı ve biraz önceki gerginliğinin yerini büyük bir rahatlama aldı.

Gabriel, Trimbus'u parçaladığı odada elinde bir demir boruyla dolanıyor ve boruyu diğer avucuna vurarak kendi kendine söyleniyordu. "Alacağın olsun Krambur! Seni hırsız tüccar! Al o titanyum millerini egzost boruna sok! Ama hayır sinirlenmeme gerek yok! Hayır, hayır, hayır! Şimdi sakince oturup kerozen enjektörüne bir göz gezdireceğim ve o adi Krambur'un bana satmadığı parçalar yüzünden Trimbus'umu en kısa zamanda geliştirmek yerine eksik parçaları kendim üreteceğim için zaman kaybı sırasında yaşlanıp öleceğim!" Gabriel'in kendi kendine sinirle söylendiğini ve durmadan tüccarı hayal ettiği boşluğa salladığı birkaç çelimsiz yumruğu seyreden Aswald kahkahasını bastırmaya hiç uğraşmadan doğrudan odaya daldı.

Gabriel yalnız olduğunu sandığı bu rahatlama anında, basılmanın gerginliğiyle birkaç adım geriye fırladı. İri adamı karşısına dikilmiş, kollarını göğsü üzerinde kenetlemiş ve gülmekten yüzü kıpkırmızı olmuş halde görünce bir anlık korkusu yerini tekrar sinire bıraktı. "Tabi ya sende gül! Ne de olsa parçaları beraber yapacağız. Ama bu durumda hatırlatmak isterim ki bu hiç hoşuna gitmeyecek: çünkü o kalleş Krambur Trimbus'un tamir sürecini uzatırken aynı zamanda Myranda'yı bulma sürecimizi de uzatmış olacak!"

Duyduğu isim karşısında bir anda dehşete düşen Aswald suratını astı ve sakın hareketlerle gidip tamamlanmamış jet yığınının yanına yaslandı. Gabriel bir anlık kızgınlıkla arkadaşını yazıf noktasından vurup böyle bir üzüntüye boğduğu için kendini suçlu hissediyordu. Ama Trimbus'u bir an önce bitirmezlerse Myranda'yı nasıl bulmaya gideceklerdi ki? Haklı olduğunu biliyor, yine de bu sessizliği bozmaktan biraz tedirginlik duyuyordu. Aswald'ı bir süredir tanıyordu ama şu an içinde bulunduğu durum geçici bir üzüntü mü yoksa sinirle patlayabileceği bir an mı bilemediği için biraz çekim-

ser davranıyordu. Gabriel iç çelişkilerinde kendince savaş verirken, sessizliği Aswald bozdu.

"Haklısın dostum, bu aleti acilen tamamlamamız gerekli. Sen sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle ve gerisini bana bırak!" Rahatlayan Gabriel icatlardan anlamayanlar için kulağa farklı dilde gelebilecek uzun bir ihtiyaç listesi yapmaya başlamıştı ki Aswald sözünü kesmek zorunda kaldı. "Tamam ufaklık bu akşam şu Krambur denen adamın yerine sende benle geliyorsun, o ıvır zıvır listeni kendine sakla."

Akşam saatlerinde hava trafiğinin azalmasıyla dördüncü katmanın en büyük tamirhanesi olarak bilinen Krambur'un Yeri'ne doğru yola koyulmaya hazırlanıyorlardı. Gabriel alacakları parçalar için büyük bir sırt çantası yapmıştı bile. Ama eksik olan bir şeyler vardı...

"Gabriel şu tamirhaneye nasıl gidileceğimizi biliyor musun?" Gabriel soru karşısında kendinden oldukça emin bir şekilde kafasını yaptığı işten kaldırmadan ve hiç bekletmeden cevap verdi. "Tabi ki biliyorum! İlk önce Gravlin Binalarını geçeceğiz. Onun ardında Mortik'in lezzetli sandviçler yaptığı havada asılı duran büyük tır var, orada bir mola verebiliriz. Hatırladıkça iştahım kabarıyor ve karnım gurulduyor. Her neyse batıya doğru döndüğümüzde aslında Orgarların sıfırncı katmanında olması gereken hain Krambur'un yerine varmış olacağız! Başka soru?"

"Neyle?" Aswald Gabriel konuşurken hiç sözünü kesmeden sakince kollarını önünde birleştirmiş dinliyordu. Duyduğu kısa soru karşısında biraz sersemlemiş ve boş boş bakan Gabriel'e açıklama yapmak zorunda olduğunu anlayınca devam etti. "Neyle gidiceğiz Gabriel? Trimbus şu an parçalanmış halde ayaklarımızın altında duruyorken hangi aracı kullanacağız?"

Gabriel sanki önemsiz bir şeyden bahsediyor gibi Aswald'ın yüzüne şaşkın bir neşeyle baktı. "E tabi ki, içerde bizi bekleyen iki bebekle. Aslında biraz hurdaydılar ama Sir Gabriel onları onarınca adeta bebek oluverdiler."

Gabriel karnını tutarak gülmeye başlamıştı ki, Aswald'ın hangi bebeklerden bahsettiğini anlamadığının farkına vardı ve adamı fazla sinirlendirmeden, ki bunun sonuçlarını tecrübelerine dayanarak biliyordu, bir an önce açıklamaya başladı.

"İçerde, küçük depoda benim daha önce kullandığım iki tane Kaldıraç Kapsül'ü bulunuyor. Aslında biraz hurdalardı ama şahsen ben kendim onları onardım. Bu Kaldıraç Kapsül'lerin dört modeli var. İlk Sp14: bu modeli sadece Hükümetten ve Rahiplerden biri kullanabilir. Soylu ırka girmeyen Herren-volk'lar, onların bize verdiği isim bu, için uygun değil. İkinci model İp14 rahat bir araç ve yalnızca ırksızlara satılmayan bir model. Üçüncü ise İm11x: yani Orgarlar dışında her ırka satılabilir ki zaten Orgarlara satılan ne var? El altından olmak dışında... Her neyse ve son modelimiz İm11xs. Yani içerde duran bebekler. Xs'den de anlaşılacağı gibi biraz küçükler. Ama ayağımızı yerden kesecekler şüphen

olmasın.”

“Tamam gidip bir bakalım şu ‘bebeklere’. Çünkü biliyorsun seninle aynı boyutlarda değiliz. Benim ayağımı da yerden kesse iyi olur şu XS.”

Mekiklerin durduğu odaya vardıklarında Gabriel biri eflatun diğeri siyah iki makinenin ortasına koşup siyah olana yapıştı. “İşte bu benim Xargos. Heh, bu eflatun da senin.” Aswald eflatun renkle parlayan garip makineyi inceliyordu. Aklında sığıp sığamayacağını tasarlarken Gabriel “Seninkinin adı Lillia. Tam bir fıstık!” diyip gülmeye başlayınca, Aswald parlak kaportayı okşayan elini hızla geri çekti.

Yaklaşık on dakika sonra Krambur’un yerine doğru yola koyulmuşlardı. Gabriel her zamanki gibi söylenmekle meşguldü. Ama belki bu sefer biraz daha yüksek sesle. “Senin için ne fark ederdi ki? ‘Sadece ayağımı yerden kessin yeter’ demiştin! Şimdi sen Xargos’a biniyorsun! Haksızlık ama bu!” Gabriel aletin içinde durmadan kıpırdanıyor ve rahat değilmiş gibi suratını ekşitiyordu. “Hadi ama yapma Gabriel! Eflatun sana çok yakıştı! Kendini benim gözlerimden görebilseydin bana hak verirdin dostum!” Bu sözlerden sonra her ne kadar Aswald arkadaşına bakıp gülmekten kendini alamıyorsa da inatçı Gabriel suratını asmış ve genelde görülmececek bir şey yapıp yolculuk boyunca sessizliğini korumuştur.

Bölüm 3 – Krambur’un Yeri ve Çapraz Eller

Uzun sürmeyen ama acıktıran yolculuk sırasında Mortik’in uçan tırında mola verip Prattas ve Malerli sandviçlerini yediler. Prattas, beşinci katmandan getirilen ve seralarda yetiştirilen yakıcı derecede acı ama bol şekerli bir sebzeydi. Tatlı lezzetine kanan herkes yuttuktan hemen sonra dehşet içinde yanmaya başlıyordu. Bu durum ise felaket yaratmadan hemen sona eriyor böylece sebzeyi yiyen kişinin aklını bir ısınk için daha çelebiliyordu.

Maler ise diğer katmanlarda az rastlanan ama üçüncü katmanda üretilen boynuzlu bir hayvandı. Malerler tamamen yenmek üzere yaratılmışlardı. Kastan yoksun hantal hayvanlar eninde sonunda yenileceklerini hissettikleri için olsa gerek bütün gün beslenip uyurlardı. Etleri dinlenmiş ve yağlıydı. Bu hayvanlar büyük bir hızla ürerlerdi ve gerçekten lezzetli oldukları için diğer katmanlara ana besin maddesi olarak ucuza satılıyordu.

Mortik, her gelişinde saatlerce konuşan ve sandviçin içindeki aşçının gizli malzemelerini tek tek tahmin etmeye çalışan Gabriel’den kurtulmak için, mekikte oturmuş etrafına bakan Aswald’a bir ısılk çaldı. Tırın önündeki geniş platforma zıplayan adam Mortik’e selam verdi ve aşçının içinde bulunduğu durumu Gabriel’e bakınca anladı.

“Yoksa şu şapşal mucit bozuntusuyla mı berabersin?” diye sordu adam her tarafı sosa bulanmış Gabriel’i işaret edip Aswald’a sırtarak. “Maalesef öyle Mortik. Ama inan bana sana çok değer veriyor.” diye güldü Aswald aceleyle önündekileri midesine tıkan mucide bakarak.

“Eğer lezzetli olsaydı parmaklarını bile yerdi o. Her geldi-

ğinde saatlerce konuşur ve o küçücük bedeninin aksine senin gibi bir adamdan fazla yer. Gerçekten ilginç bir tip. Peki Gabriel ile ne işin var genç adam?” Aswald açıkça planlarını anlatmaktan yana olmasa da en azından zararsız birkaç bilgi vermeyi göze aldı.

“Birlikte Krambur’un Yeri’ne gidiyoruz. Bir yolculuğa çıkacağız ve jet motorunu geliştirmek için Gabriel parça satın alacak.” Adam kaşlarını çatmış Aswald’ın karşısında dikiliyordu. Bıyıklarını iki yana çekti ve göbeğini eliyle ovalayıp sonunda konuşmaya karar verdi.

“Bunu aklından çıkar. Krambur size parça satmaz. Bu aralar hükümet ile ilgili bir sorunu var. Zaten deli bir tipti şimdi ise cimri ve tehlikeli. Hükümet kazancı üstünden pay istiyor ve onu ikinci katmana sürmekle tehdit ediyor. Aynı zamanda Tapınakçıların istemediği kimseye mal satamıyor. Duyduğuma göre bazı Rahiplerin adı olan bir liste vermişler Krambur’a ve sizin bu adamların özel müşteri listesinde olduğunuzu hiç sanmıyorum.”

Aswald duydukları karşısında biraz şaşırılmıştı. Hükümet ve Tapınakçılar hakkında fazla bilgisi yoktu. Yıllarca rehabilitasyon merkezinde tıklıp kaldığı için en son olayları takip edememişti. Gençlik yıllarında Hükümet ve Tapınakçılar birbirlerine düşmandı. Şimdi ise Mortik’in dediklerine bakılırsa iş birliği yapıyorlardı. Bunları sonra düşünmeye karar veren Aswald bir an önce Krambur denen adamla görüşmek için harekete geçti. Ağzına bir kere de sandviçin geri kalanını attı. Mortik’i başıyla selamladı. Gabriel’in sırtından tutup mekiğe doğru biraz kabaca yönlendirdi. Motorları çalıştırdıklarında arkalarından kaybolan bir ses duyular: “İyi şanslar evlat!”

Tamirhane, oldukça geniş bir hava alanı kapladığı için uzaktan bile rahatça gözüküyordu. Girişinde geniş bir platform vardı. Platformun üstünde ışıklandırılmış dev gibi bir ‘Krambur’un Yeri’ tabelası asılıydı. İçeri doğru dört tane büyük demir kapı vardı. İlk üçünde bazı araçlar park edilmiş ve makinelere bağlanmış onarılırken diğer kapının açıldığı garaj boştu. Bina baskın ve alçak tavanlı olmasına karşın oldukça uzundu. Sol tarafında dışarı açılan büyük bir havalandırma boru sistemi vardı. Sağ tarafta ve binanın sonunda bir acil çıkış kapısı bulunuyordu. Direk olarak binanın girişine doğru giden Gabriel, Aswald’ın farklı bir yere gittiğini görünce şaşırarak mekiğin peşine takıldı.

Aswald mekiği otomatiğe alıp binanın solundaki havalandırma borusuna iyice yanaşıp Gabriel’in yaklaşmasını izledi. Eflatun renkli Lillia görüldüğünde Aswald sessiz olması ve patavatsızca mekikte dikilip bağırması için parmağını dudaklarına yaklaştırıp Gabriel’e sus işareti yaptı. Akıllı mucit çoktan planın farkına varmış sessizce boruların karanlık bir yerine mekiği sığdırmayı başarmıştı. Geniş ağızlı havalandırma borusunun önündeki küçük girişe zıplayıp birbirlerine gülümsediler. Sessizliği koruyarak içeri girdiklerinde yalnız olduklarını düşünüyorlardı. Ama çok geçmeden farklı bir gerçekle karşılaştılar.

Önden ilerleyen Aswald karanlığa gözlerini alıştırmıştı ve cisimleri seçebiliyordu. Ama Gabriel bu konuda fazla şanslı

değildi. Adamın biraz gerisinden takip ediyor, durmadan bir şeylere takılıp tökezliyor, sessizce küfrediyordu. İşte tam bu anlardan birinde, işe yaramadığı düşünülüp fırlatılmış egzoz borusuna çelme takıp düştüğünde, Aswald kör mucidin başında dikilmiş onu ensesinden tutup kalkması için çekiştiriyor ve elinde tuttuğu egzoz borusunu bırakması için sessizce ikâz ediyordu. Gabriel ayaklandı ama tam ağzını açıp bir şey diyecekken Aswald koca eliyle mucidin suratının yarısını kapadı. Çevreyi olağandışı bir ses duymak niyetiyle dikkatle dinledi. Sonra Gabriel'in elinden egzoz borusunu aldı ve metal duvarlara dayanarak yavaş yavaş ilerledi. Sağa doğru kıvrılan borudan kafasını uzatır uzatmaz bir grup adamın onu beklediğini gördü.

Adamlar fazla iri yarı olmasalar da oldukça formda ve çevik görünüyordular. Aswald görünmediğini sanıp kafasını hızla geri soktuğunda gruptan birinin seslendiğini duydu.

"Hey sen! Orada saklanacak kadar korkak olan sıçan! Arkadaşlarını da al ve huzurumuza çıkma cesaretini göster! Yoksa daha çıkışı bile göremeden kafanızda çatlaklarla sürünüyor olursunuz!" Kendinden emin ve kalabalık bir çetenin üyesi olan bir adamın söylediği sözleri boş bir tehdit olarak geçiştirmenin akıllıca olmayacağını düşünen Aswald şaşkın ve korkmuş Gabriel'i de yakalayıp adamların karşında dikildi. Toplam sekiz kişiden oluşan grup çapulcu tiplerdi ama hepsi tuhaf görünüşlü silahlar taşıyordu. Bu durumda hiç birine saygıda kusur etmemek gerektiğini anlayan Aswald tatsızlık çıkarmadan konuşmanın başlangıç için iyimser bir hareket olacağını düşündü.

"Benim ve arkadaşımın Krambur'la konuşmamız gereken bir konu var. Bu durumda geçmemize müsaade ederseniz her iki grup içinde sağlıklı bir karar vermiş olursunuz." Elinde hâlâ egzoz borusunu tutuyor ve Gabriel'in sızlanmalarına aldırmadan adamlara gözlerini kırpmadan tek tek bakıyordu. Daha önce tehdit eden sesi tekrar duyduğunda en önde durmuş diğerlerinden daha sıksa görünüşlü adama bakışlarını kenetledi.

"Vay vay vay! Demek senin ve arkadaşın olacak o farenin geçmesine izin vereceğimizi düşündün. Hem de elinde tuttuğun bir egzoz borusuyla bize meydan okurken? Öyle mi? Krambur'un yerine girişin ön taraftan olduğunu sizde fark edememişsiniz demek ki. Herkeste bu adamı arıyor, bu ne tesadüf!" Kirli suratlı adam birden gülmeye başlayınca arkasında duran yedi arkadaşı da bu şenliğe katıldı. Şimdi herkes, Aswald ve Gabriel hariç, oldukça eğleniyor görünüyordu. Aswald öne doğru bir adım atınca bu ani hareket karşısında gülüşmeler zayıf bir gerginliğe dönüştü ve suskunlaştı.

"Kimsiniz ve bizden ne istiyorsunuz?" Aswald kaşlarını çatmış, karşısında duran tıknaz adama bakıyordu.

Adam aynı ciddi ifadeyle Aswald'ı cevapladı. "Tanışma merasimi başlamıştır sevgili konuklar! Pekala, o halde meraklı arkadaşımızı bilgilendirelim. Benim adım Rhett, Çapraz Eller olarak ün salmış bu gurubun lideriyim. Ve siz soysuz efendi, ya siz kimsiniz?"

Rhett denen adam sakallarını kaşdı ve meraklı gözlerle karşısında dikilmiş muhtemelen sıkı bir dövüşçü olan iri adamı süzdü.

"Bu Gabriel," Aswald mucidi ensesinden tutup kendi yanına çekti, "bende Aswald ve inan bana hakaret etmene izin vermemin tek nedeni kavga çıkarıp hepinizi benzetmekten korkmam değil, gürültü çıkarıp Krambur'un ilgisini çekmek istememem."

Her zamanki gibi kollarını göğsünde birleştirdi ve boruyu koltuk altına sıkıştırıp bir grup adama meydan okurcasına burnunu havaya kaldırıp hepsini tek tek süzdü.

Çete lideri Rhett bu durumdan oldukça eğleniyor gibi görünüyordu. Bu ukala adamın nasıl dövüşüğünü sınamanın zamanı geldiğini düşündü. Arkadaşlarına göz kırıp kavgayı izlemek için kenara çekildi ve rahatça bir varilin üstüne oturup yerleşti. Sinyali alan öndeki iki iri adam Aswald'a bir adım yaklaştılar. İlk önce sağdaki yaklaşıp aynı boyda olan rakibine yumruk atmak için girişti. Ama Aswald adamın havadaki yumruğundan çevik bir hareketle kaçıp, rakibinin savunmasız kalan midesine en sıkı vuruşlarından birini yaptı. Adam dümdüz arkaya doğru uçtu ve dövüş sırasını beklerken aptal aptal sırttan arkadaşının üstüne düşüp zavalıyı zemine yapıştırdı. Soldaki adam olanları görüp hiddetlendi ve ilk arkadaşının bitiremediği işi bitirmek için bir hışımla belindeki silah kemerini çözüp fırlattı. Hâlâ ilk rakibinin akıbetini seyreden Aswald için yenmesi çok mümkün olan dev gibi bir yumruk bir anlık refleksi ile çenesine teğet geçti. Hemen aynı hızla karşılık verdi ve daha yumruğunu geri toplayamayan adamın burnunu dağıttı. Ama iri adam birkaç saniye afalladıktan sonra burnunu tutup ayağa kalktı. Elleriindeki kanı görünce aniden sinirlendi ve gururla yere fırlattığı silah kemerinden kısa bir bıçak çıkardı. Aswald'ın göğsüne doğru atıldı ve yatay bir çizik atmaya başardı. Daha Aswald karşı atağa geçmeden adam birden ayaklarının dibine yığıldı. Ne olduğunu anlamak için kafasını kaldıran Aswald, karşısında iki kasanın üstüne çıkmış elinde kalın bir mülle sırttan Gabriel'i gördü. Kafasını sallayarak mucidi onaylayıp hızla minnetini belirtti.

Çeteden geri kalanlar arkadaşlarını görüp akıllanmışlardı. Ayakta kalan dördüncü adam hızla belinden eski moda bir kılıç çıkardı. Kılıç havada bir yay çizerek Aswald'a doğru hareket etti ama Aswald elinde beliren egzoz borusuyla gelen darbeyi engelledi. Kılıcın dengesini bulmakla zaman kaybeden adamın önce ayaklarına bastı sonra kasıklarına sağlam bir tekme attı. Adam iki büklüm yere düştüğünde Aswald eğilip kılıcı aldı. Bu sırada Gabriel cesaretlenmiş, acılar içindeki adama minik tekmeler atmaya başlamıştı. Tek gözle arkadaşını kontrol ediyor onu görüş alanından çıkarmak istemiyordu. Yerdeki adam güç toplayıp ayaklanırsa desteğe ihtiyacı olabilirdi.

O sırada başka bir adam garip görünüşlü silahını Aswald'a doğrulttu. Aletin üstündeki ışık yeşilden kırmızıya döndüğü anda bir kere ateş etti. Lazer Aswald'a değmeden geçti ve ardında duran demir boruyu eriterek akıttı. Nötraleze silahının kendi bedenine denk gelmiş olsaydı doğuracağı sonuçları düşünen Aswald Gabriel'i bir köşeye itti ve kendine kal-

kan yapması için düz bir levha bulup yerde acıyla yatan adamın kısa bıçağını kaptı.

Tekrar ateş etmeye hazırlanan çete üyesi daha tetiğe basmadan silahı tuttuğu kolunda saplanmış bir bıçak gördü. Geri tökezledi ve acıyla bıçağı çıkardı.

Elinde silahla dövüşmeye hazır bekleyen Aswald'ı karşılarda gören adamlar arkada varilin üstüne oturmuş gülümseyen Rhett'e bir bakış attılar. Rhett zıplayarak yere indi ve dövüş sırasında yiyip bitirdiği elma koçanını yerde yatan adamlarından birine fırlattı. Adamın rahat davranışlarını gören Aswald kılıcın ucunu yere indirdi ve karşı atağın gelip gelmeyeceğini tarttı. Rhett barışçıl bir sesle konuşmasına başlayınca durumun değiştiğini anlayarak kasılan vücudunu rahat bıraktı. "Demek adın Aswald? Bedenin kadar aklın da sağlamsa şu yanındaki sümsükten kurtulup Çapraz Eller'e katılma şerefini gösterirsin sanırım. Senin gibi bir savaşçı her gün karşımıza çıkmıyor. Biraz antrenman yapman gerekli ama bunun için de yeteri kadar fırsatın olacaktır. Ne dersin yiğit Aswald?" Böyle bir teklifte bulunduktan sonra tabi ki karşı tarafın önünde minnetle eğilmesini bekleyen çete lideri adamın verdiği cevaba hiç de hazırlıklı değildi.

Aswald, etrafta dolaşp elinden geldiğince işe yarar parçaları kucağına doldurmaya çalışan Gabriel'i kolundan tutup yanına çekti. "Teklifinizi reddetmek durumundayım ve madem yenilgiyi kabul ediyorsunuz, merak etmeyin daha fazla kan kaybetmenize neden olmadan yoluma devam edeceğim." Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Rhett hızla dişlerini birbirine kenetleyip çenesini sinirle sıkı. Ama sonra aklına gelen bir düşünce onu sakinleştirircesine birden ılımlı bir yüz ifadesi takınarak, gülümsedi.

"Anlıyorum savaşçı. Bu durumda yolundan çekilmekten başka seçeneğimiz yok. Oysa her iki grupta Krambur'a karşı birleşerek onu ve adamlarını yenilgiye uğratabilirdi. Evet, yanlış duymadın adamları. Ne o? Yalnız başına oturup bizi beklediğini mi düşünüyordun? Ama yine de madem önden gitmek için ısrar ediyorsun, buyur yol senindir."

Yerlere kadar eğilip dalga geçerek reverans yapan Rhett'in sözleri Aswald'ı düşündürmüştü. Mortik'in dediklerini hatırladı. Eğer gerçekten Hükümet ve Tapınakçılarla bir sorunu varsa Krambur'un tek başına oturup tamir için araç bekleme olanaksız gibi görünüyordu. Aswald oyuna geldiğini anlayarak durumu değerlendirdi ve çete başının şimdi cömert görünen teklifini kabul etmeye karar verdi.

"Pekala Rhett, planın nedir? Bu adamdan ne istiyorsunuz ve havalandırma girişinde hiç jete rastlamadık, o halde buraya nasıl girebildiniz?"

Rhett beklediği cevabı alınca kendinden gayet memnun bir gülümseme ile sırıttı. "Tamam sana kısaca şöyle anlatabilirim: Bizi buraya çeteden bir kişi bıraktı dönüşte arka kapıdan geri almak üzere ve Krambur'a gelince, o doğuştan zengin bir adam değil. Birilerinden bir şeyler çalarak bu kadar büyük bir yer açabildi kendine ve bir şeyler çaldığı birileri de şimdi ondan geriye bir şeyler çalmakla meşgul."

Gabriel'in gerçekten kafası karışmıştı ve tam bu noktada müdahale etme gereği duydu. "Ben tam olarak anlayamadım

aslında bay çete başı. Yani bir şeyler birilerinden çalındıysa, bir şeylerin çalındığı birileri nasıl oluyor da bir şeylerini çalanın Krambur olduğunu biliyor? Ve burada büyük bir ahlaksızlık söz konusu. Yani illa biri bir şeyini çaldı diye sen de onun bir şeyini çalarak ödeşemezsin değil mi?" Aswald alışkın olduğu için sözünü kesmeden acaba Gabriel konuyu nereye bağlayacak diye neşeyle düşünürken, Rhett kesinlikle bir yere bağlanmayacağına karar vermiş ve kontrol edilmezse bu küçük adamın durmadan konuşacağını anlamıştı, bu yüzden sinirle sözünü kesti.

"Yeter ufaklık! Anlamadığın kesin. O zaman iyi dinle. Krambur ikinci katmana yani bizim bölgemize gelip adamlarıyla uzun araçlar dolusu demir ve sadece bizim bölgemizde varolan frawlurg madenini çaldı bizden. İkisini karıştırıp yeni bir maden elde etti ve onu kullanarak zengin oldu. Şimdi biz de ondan gücümüz yettiğince geri alıyoruz! Bunda anlaşılmayacak bir şey yok herhalde?" Bu sefer soruşturma sırası Aswald'a geçmişti. "Neden kendi katmanınızda Krambur'un yaptığını yapmadınız yani bu madenleri karıştırıp satmadınız?"

Rhett, çenesindeki kirli sakallarını kaşdı ve yan yana dizilmiş geri kalan arkadaşlarının önünde volta atmaya başladı. "Çünkü, bizim o madenleri birleştirmek için büyük ocaklarımız yok. Ama Krambur'un var. Onda tek eksik olan işlenecek madendi. Onu da bizden çaldı. Bizim yaptığımız silahlar, jetler için yedek parçalar yada her hangi bir metal ürün artık onunkilerin yanında önemsiz kaldı. Müşterilerimiz çapulcular oldu. Ailemiz aç kaldı. Bu yüzden buradayız. Ve bu yüzden Çapraz Eller var."

İlk karşılaştıkları anda saldırgan tavırlarından dolayı bu çeteyi potansiyel düşmanları olarak gören Aswald, şimdi Rhett'in düşüncelerini anlıyor ve Çapraz Eller'in hak etmedikleri bir şey çalmadıklarını ve buna mecbur bırakıldıklarını biliyordu. Bir an kendi içinde bulunduğu durumu düşündü. Karşısındaki adamla arasında gerçekten çok fark olmadığını görünce, Rhett'in işbirliğine güvenmeye karar verdi.

"Demek ki, her iki tarafın da Krambur'dan alacağı bir şeyler var. Bu durumda fazla zaman kaybetmeden borulardan geçip içeri girmeliyiz." Aswald Gabriel'i yanına çekti ve yürümek için davrandı. Tam yanından geçerken Rhett birden Aswald'ın kolunu kavradı. "Bak dostum, içeri bu şekilde elini kolunu sallayarak giremezsin. Sence neden hâlâ burarlarda yakalanmadan dolaşabiliyoruz dersin? Çünkü gölgeleri kullanmak ve sessiz olmak içerdeki oğlanlara rahatsızlık vermeden işimizi bitirip çıkmamıza yarar. Biz yolu biliyoruz. Sen takip et. Ve o garip arkadaşımı uyar da yürüdüğü yere baksın!"

Aswald başını sallayarak onayladı ve sessizce geri de kaldı. Onun için gizlilik bir problem değildi. Diğerlerinden çok daha fazla gelişmiş olan duyuları zaten ona yol gösteriyordu. Ama Gabriel için aynı şey geçerli değildi. Sessiz olmak mucit için büyük bir lüküstü. Bu yüzden bu görevdeki ilk amacı dostunun arkasını kollamak olacaktı. Ne de olsa her an dikkat çekip kafasının kopmasını sağlayabilirdi.

(Devamı gelecek sayıda...)

Güliz Dülgeroğlu

DENİZ BEBEK

Julia Mandelbrot

DENİZ BEBEK

Deniz 18 Yaşında Ama Annesi 118 Yıl Önce Doğmuştu!

“İşte bu annenin sana bıraktığı mesaj” dedi vasisi. Deniz biraz huzursuz, biraz heyecanlı önündeki İngilizce metni holografik ekrandan okumaya başladı.

Sevgili Deniz,

Şimdi yazdıklarımı okuyorsan, demek ki annenin sonsuzluğa bıraktığı mesaj sonunda gerçeğe döndü. Sen dünyaya gelmeden çok seneler önce ki ben şu anki zamanda bunun ne zaman olacağını bilmiyorum bir gün herkes genlerinin devam etmesini ister, ben istiyor muyum diye düşündüğümde emin değildim. Senin varolman ile ilgili ilk düşüncelerim o zaman başladı. Aslında kontrol için gittiğim jinokologum “Şimdi çalışmaktan bir çocuk sahibi olmuyorsunuz ama ilerde çalışmayı bıraktığınızda ya da temponuzu düşürdüğünüzde bir çocuk yapayım dediğinizde bu sefer biyolojik olarak imkanı olamayabilir. Bu yüzden Oocyte (yumurta) dondurma tekniği aklınızda bulunsun” demişti.

Birbirimizi tanısaydık, annenin biraz değişik olduğunu bilecektin ama yine bileceksin çünkü, sana en azından şimdi anlatmaya çalışacağım. Şöyle düşündüm: herkes kendi yaşadığı dönemde çocuk sahibi oluyordu. Mesela Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarından önce savaşlardan yirmi, otuz yıl önce doğanların yaşama şansı azdı, hatta bu yüzden tamamen yok olmuş bazı genlerde olmuştur ya da depresyon gibi doğal bir felakette bir sülalenin tamamen yok olduğu... İşte bu yüzden kendi sahip olacağım çocuğuma zaman sığdırma yapdırmak nasıl olur diye düşündüm çünkü işaretler bize tıpkı bu dünya savaşları öncesindeki gibi kitlesel yok olmalar olabileceğinin haberini veriyordu. Sana bu okuduklarını 50 yaşındayken yazmaya başladım. 2006 yılında kırk yaşında iken sonunda jinokologumun önerdiği tıp merkezine gittim. Geçen hafta da daha yeni teknoloji ile korunabilmen için çalışmaları denetledim. Denetledim diyorum ki, çünkü orayı satın aldım. Korudukları yumurtanın bana ait olduğunu bilmiyorlar. Aslında daha çok klonlama ile organ üretme üzerine çalışıyorlar. Orada bir projenin bir parçasısın. Şirket bu tür çalışmaların daha rahat ve ucuz yapıldığı Rusya’da.”

Deniz bir ara okumaya ara verip, vasisine döndü. “Bu gün benim doğum günün 01.02.2084 ve Julia yaşasaydı, yüzonsekiz yaşında olacaktı, beni dünyaya getirdiği zamanda yüz yaşında o zaman” dedi. Sonra devam etti, “evet O’na sadece Julia demek istiyorum” Sonra tekrar holografik ekrana döndü ve okumaya devam etti.

“Aslında bir risk almıştım. Kadınlar, dünyaya gelecek çocuklarının babasını bilmek ister. Sonsuzluğa bıraktığım bu yumurtanın embriyoya dönüşebilmesi için, bir babaya ihtiyacı vardı. Zaten annen yokken, en iyi baba adayını nasıl bulabilirim diye düşünüyordum. Sana istediğim baba adayının önce iyi insan olmasını istiyordum, sonra zeki. Mesela finansal yetenek gibi yetenekler de kalıtsal biliyor musun? Bu yüzden benim yeteneklerimle, babanın yeteneklerini

almanı umut ediyor ve yaşamını bu yeteneklerle rahat geçirebileceğini düşünüyorum. O zaman sonsuzluğa bir de baba için mesaj bırakmalıydım. Bir nevi beyaz atlı prensi getirecek, sana baba olması için bir bulmaca gerekiyordu. Zeki ama kötü niyetli olanların eline de geçmemen gerekiyordu. Bu yüzden gerçekten iyi insan olup, olmadığını ispat edecek bir testten geçtikten sonra baban sana ulaşabilecekti. Bu stratejinin tasarımı epey zamanımızı aldı.

Senin dünyaya geldiğin zaman içinde bile bıraktığım şirketlerin şimdikinden daha büyük olacağını tahmin ediyordum. Ben bilgiye yatırım yaptım. Bıraktığım vasiyetnamem de her kim ki, DNA testleri ile benim genlerimden olduğunu ispat ederse, şirketlerimi kontrol edebilir, bu şartın oluşmadığı durumlarda aşağıdaki vakıfların kontrolünde olacaktır şeklinde bırakmıştım. Bilgiye yatırım yaptım demiştim. Kendisine girişim sermayesi arayan ama bulamayan, genç bir girişimciye verdiğim yirmibin-Euro ile başladı her şey. Sonrasında ise böylece yüzlerce iş oldu. O yüzden gelecekte insanların kullanacağı elektro manyetik silahlara karşı korunma teknikleri, kimyasal silahların etkilerini bloke eden ilaç sanayine dönük çalışmaları gizlilik içinde yaptık ve babana seni bulabilmesi için bıraktığım ip ucu da bu amaca dönük olacaktı zaten. Bir gün bu savaş sanayii şirketleri, onlara karşı strateji üreten, yaptıkları hamleleri bloke eden ama tüm dünyaya yayıldığı için tam olarak ucu bucağını kimsenin bilmediği bu şirketi kontrol etmek isteyeceklerdi. Şirketlerden biri biyo teknoloji üzerine çalışıyordu. Bir gün Vegi büyük bir telaş ile aradı. Vegi, şirketteki en çılgın biyo teknoloji uzmanıydı. Vegi, tabi ki asıl ismi değildi ama Vegan olması, hiç bir şekilde hayvansal ürün yememesi ve giymemesi sebebi ile ona bu isim takılmıştı. Vegi’nin senin de, benim de hayatımda çok önemli bir yeri var. Vegi, bazan kimsenin inanmadığı şeylere kafa yorardı. DNA’ya aşık bir adamdı. Vegi çok telaşlı arayınca şirketin güvenli odasında toplandık. Ve Vegi, bombayı patlattı. “Hani seneler önce ilik nakli yapılacak bir doktor için kan örneği verme kampanyası vardı ya, kimse alınan örneklerin nereye gittiğini bulamıyordu. Benzer şeyler başka yerlerde de olmuştu. Bunun ne amaçla yapıldığını öğrendim. Dünya da her bölgeden belli miktarda kan örneği alarak DNA haritalarını çıkarmaya çalışıyorlar.”

- Nasıl yani? Dediğimizde,

“Şöyle düşünün diyelim ki bir biyolojik silah yapacaksınız. Ve bu silahın sadece belli özelliğe sahip olanları etkilemesini istiyorsunuz. Hatta muhtemelen bir ırk. Örnek küteller oluşturursunuz. Zayıf yönlerini bulup, özellikle bu diziler üstünde farklılaştırma, bozmaya çalışırsınız. Bu bir avantajdır. Diğer taraftan etkilenme özelliği daha az olan gruba ki, bu onların tarafı oluyor, biyolojik silahın etkisini bloke edecek panzehiri verirsiniz. Bu anlattıklarım bilim kurgu gibi gelebilir. Bu düşünce çok yeni bir düşünce değil aslında, benim öğrendiğim ise bunu yapmak için üzerinde çalıştıkları yöntem.

- Hep bir ağızdan “ne yöntemi?” dediğimizde,

“Üzerinde çalıştıkları yöntem dünyadaki üremeyi kendi kontrollerine almak. İşin enterasan tarafı Katolik Kiliseler Birliği’nin içinden kopan bir grup da bu işin içinde. Şimdiye kadar ücretsiz prezervatif dağıtmakla yetiniyor, bunun fonlamasını da yurt dışından sağlıyorlardı. Çin’de bazı yerleşim merkezlerinde bunu denemeye başladılar. Ve belki başka ölçülmesi kolay, dikkat çekmeyecek yerlerde de. Aslında bu teknikte hem erkek, hem dişi ile uğraşmak yerine hedef dişiler. Kullandıkları tekniğe farelerden esinlenmişler. Erkek fareler, kendilerini hamile bir dişi fare koklarsa, düşük yapmasını sağlayan bir salgı salgılar. Ve Çin’de, Endonezya’da, Türkiye’de Bitlis, Mardin, Van...’da düşük ortalaması Dünya ortalamasının üç katı olduğunu öğrendim geçen haftadan beri, bu arada sıkı durun İstanbul, İzmir, Ankara’da geçen yıla göre iki kat artmış.”

Bu esnada Vegi’ye “neden böyle bir yöntem kullansınlar, bu kimin işine yarar?” diye sormuştum.

Vegi ise, “Benimki bir tahmin ama böyle olduğuna kalıbımı basarım. İnsan vücudunun bir anlamda genlerin kendilerini devam ettirebilmesi için yaşam kalım makinası olduğu söylenir. (1) Kod da yazılı olan kendini her ne şartta olursa olsun, devam ettir. Hiç düşünmediniz mi? Dünyada bu kadar kimsesiz çocuk varken, neden çoğu insan illede kendi çocuğunun olmasını ister? Böyle olmasaydı, dünyadaki kimsesiz çocuklar bir aile bulduktan sonra, hala çocuksuz kalan var ise, sadece onların çocuk sahibi olması gerekirdi. Aslında yaratıcının bu kodu yazmasının sebebi, kendi genlerini devam ettirmesi, yani kendi türünü yok etmemesi, hatta yememesi içindi. Bu yüzden aynı türler içinde yamyamlık pek yaygın değildir. Sadece insan evriminde henüz kimsesiz çocuklarını da evlat edinmenin aynı kapıya çıkacağını algılamama sorunu var. İşte hamilelerde düşüğe sebep olan biyolojik silahın panzehirini üretecek kişi ya da kurumlar böylece insanların en çok para ödeyeceği alanı ele geçirmiş olacaklar ama bundan fayda gören sadece bu gruplar da değil. Midland Eyaletindeki, DNA Vadisinde benzer küçük çalışmalar gizlice yürütülüyordu, araştırmalarını isteyen güçler tarafından. Albay’dan Bitlis, Sirt ve Van’a gidip, ne bulabiliyorsa getirmesini istedim.”

- Albayda kim dediğimde?

“Hardal ve Sinir Gazının panzehiri dünyada 2 şirket tarafından yapılıyor. Bunlardan biri de bilin bakalım nerde? Türkiye’de. Ordulara dönük imalat yapan bu şirketler pek bilinmez. Albay da alkol sorunu yüzünden işinden emekli edilen biri. Bazen bizim için çalışır. Albaydan bilgiler gelmeye başladıktan sonra sizlere tekrar bilgi vereceğim, o zamana kadar söylediklerim bir teori” dedi ve kafamız karışarak oradan ayrıldık.

Bütün bunları dinledikten sonra acele Heihojin ile paylaşmam gerektiğini düşündüm. Heihojin, bütün şirketlerin güvenliğinden sorumluydu. Tabi ki gerçek ismi Heihojin değildi. Bu ismi boş vakitlerini geçirdiği herşeyini kendisinin dizayn ettiği elektronik dojosunda çalıştığı Uzak Doğu dövüş teknikleri yüzünden şirkettekiler takmıştı. Heihojin, Japonya’da kılıç ustasını tanımlamak için kullanılan kelime ve anlamı stratejist demekmiş. “Savaş ister iki kişi arasında

olsun, ister büyük gruplar hatta şirketler ve devletler arasında olsun, kullanılacak teknikler aynıdır” derdi. Odasında olmadığı zaman, elektronik dojosunda bulunurdu. Gerçek dövüş sanatları ustalarının atak ve bloklarını vücutlarına bağladığı sinyal alıcıları ile bilgisayarda modelleyerek, binlerce saldırı atağını ve bu atakları bloklamayı bir program haline getirmişti. Kılıcında ve kıyafetindeki belli noktalarda sensörler vardı ve programıyla, sensorlerin iletişim içinde olmasını sağlamıştı. İçeriye girmem dikkatini dağıttı ve ışıklar yanıp söndü. Bunun anlamı öldürü bir darbeyi bloklamamış olmasıydı. “yüzündeki maskeyi çıkarıp, bu gün sadece 20 kez öldüm”dedi gülerек.

Heihojin’e göre şirketlere gelecek saldırılarla, onun elektronik dojosundaki ataklar arasında fark yoktu. Bu çalışmalarla hem bedenini, reflekslerini, hem de ruhunu eğitiyordu. O’nun yolu da buydu. Vegi’nin anlattıklarını duyunca yüzü asıldı. Hiç birimiz söylemeye cesaret edemiyorduk ama korktumuz bir şey vardı. Vegi’den gelecek habere göre “takım” ı toplamak gerekecekti.

Şirketlerimiz daha çok büyük sanayi şirketlerine Ar-Ge taşeron hizmeti verirdi. Tabi ki bu şirketlerin hali hazırda böyle bir departmanı vardı, biz ise bunu daha ucuz yapabilmenin yolunu deniyorduk. Bu yüzden ilk yazılım firmasını Bulgaristan’da kurmuştuk ve kar marjı yüksek de bir iş olmuştu. Bize pahalıya mal olmayan ama kendi konusunda iyi olan uzmanları dünyanın neresinde olursa bulur, işi en düşük maliyetle yapabileceğimiz ülkeyi seçeriz. Bazan da girişim sermayesine ihtiyacı olanlar bizi bulur. Bir şekilde ön sezilerimiz bizi yanıltmadı ve küçük çaplı pek çok şirketle biz de dikkat çekmedik.

Vegi’nin mesajı ile herkesin toplanması gerektiğine karar verdik Heihojin ile birlikte. Ve Profesör ile Amazon’a da haber verildi. Profesör, onu bulduğumda 32 yaşında ve hala üniversite de 8. uzmanlık dalını falan okuyor, üniversite kadar kendini güvende hissettiği bir yer olmadığı için de hiç bir yere ayrılmıyordu ta ki, O’na bu güveni verene kadar. Amazon’un Profesör için koyduğu teşhis endorfin bağımlılığıydı. Öğrenme eyleminin, endorfin salgılatması bizimkinin kendisini iyi hissetmesine sebep oluyormuş. Amazon, bizim Vegi’nin sevgilisi. Beş yıl önce bize katıldı. Tıp doktoruydu. Bir göğsü kanser yüzünden alındığında bir arkadaşını moral vermeye çalışırken, “tek göğüslü olmak sadece Amazon’lara ok atmaları için avantaj olmuş şimdiye kadar” demiş ama hayata bağlı olduğu için küsmek yerine, bu sefer gerçekten bir Amazon savaşçısına dönüşmüştü. Vegi, Amazon’a aşık. Amazon her ne kadar kansere yenilmeyeceğine inanıp, bunu kafasına takmıyor ise de Vegi, bir gün sırf bu yüzden kansere çare bulmayı herşeyden çok istiyordu. Yani gen müdahalesini Cennet’in kapısını açmak, bir kanser hastasını iyileştirmek. Normal kanser tedavisinde sağlam hücreler de öldürülüyor. Sadece sağlıklı olanları kendi içlerinde infilak ettirmenin yolunun peşindeydi.

Bizim takım olmamız gen müdahalesine başlanması ile başladı. Profesör bunu hocası Feynman’ın sözü ile açıklamayı severdi. Ve şöyle demişti: “Feynman bir gün Havai’de bir Budist tapınağını gezerken birisi O’na şöyle der: ‘size bir anahtar verilebilir. Bu anahtar cennetin kapılarını açabilir

ama aynı anahtar, cehennemin de kapısını açabilir. İşte bilim de böyledir.’ (3) Nobel’in neyi bulduğunu biliyor musunuz? Dinamit ama aynı Nobel, Nobel Vakfını’da kurdu. Paradoksa bakın! Bir gün gen müdahalesi bizlere cennetin kapısını açabildiği gibi, cehennemin de kapısını açabilir. Tüm diğer bilimlerde olduğu gibi...”

Heihojin, “Bir şeyin yanlış olduğunu ya da olacağını biliyor ama yanlış müdahale etmiyorsanız, siz de suçlu olursunuz” düşüncesindeydi ve hepimiz de öyle... Bizim takım olmamızın hikayesi böyle. Elimizden gelen ve bilebildiğimiz ölçüde yanlışları düzeltmekti amacımız. Vegi’nin haber vermesi ile toplandık.

Vegi, “Önce Heihojin’e geçen toplantıda DNA’nı incelemek için saç telinden bir örnek almıştım ya... analiz ettim sende meyve sineğinden sadece iki kat fazla gen var” dedi. Buna gülümseyen Amazon, “Sen ona bakma, bu şaşırtıcı ama doğru insanda bulunan gen sayısı yaklaşık 30.000 adet, bu anlaşıldığında çok şaşırmıştık ama bu sayı meyve sineğinde bulunan gen sayısının sadece yaklaşık iki katı. Genlerin birçoğu, vücuda belli proteinleri üretmesini söyleyerek etkisini gösteriyor. İnsan genleri, meyve sineği ve solucana göre çok daha fazla çoğul protein üretimi komutu veriyor. Ayrıca insan genlerinin farkı çok yönlü olması. Yine genlerin zamanlaması, hangi dokularda aktif oldukları da etkileri üzerinde büyük söz sahibi.

Vegi, bu sırada kötü haberi verdi. “Özellikle nüfusun homojen olduğu bölgelerde başarılı olan, genomu değiştirilmiş bir virüs olduğunu tahmin ediyorum. Hedef, bebek bekleyen kadınlar. Virüs muhtemelen solunum yolu ile alınıyor. Şimdilik belli etnik kökenlerde daha başarılı. Zamanla tüm kadınları etkileyecek hale getirebilirler.”

Heihojin, bu sırada yerinden kalktı ve “Bir gün genlerle Rus Ruleti oynayacaklarını biliyorduk. Bomba bir gün ellerinde patlayabilir ya da elinde bu panzehiri tutanlar insanlığı köleleştirebilir. Bundan sonra bu virüs, başka virüslerle bir gün hepimiz tehdit altında olacağız.”

Benim aklıma hemen dünya ekonomisi geldi. “Ülkeler arası ticaret, seyahat duracaktı. Tam bir çöküş dönemi. İstedikleri ülkeyi bir Cüzzamlılar Adası yapabilirler. İstedikleri ülkenin nüfusunu yaşılandırabilirler. Virüs dedektörleri imalatı diye elektronik ajandama hemen yazmaya başladım. Sonra ülkelerin nüfus yaş ortalamalarına bakılacak, buna göre uzun vadeli hisse senet seçimleri yapılacak diye de not ettim. Böyle şeyleri hemen not alır, şirketlerin gelecekte yapacağı işleri, alınması gereken patentleri çıkarırım. Virüs dedektörleri teknolojisini ülkeler arası ticaretin bir nebze önünü açabilir ve bizim şirketlerinde ayakta kalmasını sağlayabilirdi.

Heihojin tekrar devam etti sözlerine, “Varlığını tespit edebileceğimiz düşmanlara gerilla tekniği uygulayacağız. Hepsini mücadele etmemiz nerede ise imkansız o yüzden, beklemedikleri anda vurup, kaçacağız.”

Amazon, “Peki nasıl olacak bu?” dedi.

Heihojin, “Çalışmalarını yavaşlatmak, bazı çalışmalarını ise

durdurmak için bilgisayar sistemlerine saldıracağız. Biz de bilgisayar virüsleri yapacağız, hatta kendi yaydığımız virüslerin anti virüslerini de bir güzel satacağız. Bizim de elimizde “Cennet-Cehennem” var. Üstelik bazı şirketlerin sistem güvenliğini alacak, korurken onları daha da yakından izleyeceğiz. Hey profesör! Yüksek teknoloji cihazlarını bozmak, hasar vermek için ne yapabilirsin? Adamların en önemli aletini bozunca, sermayelerine zarar verebiliriz. Para yatırımları, seneler sonra kendini amorte edecek olan bu çok pahalı teknolojiye böyle çatur, çutur bozulurken tekrar tekrar para yatırmak istemeyecektir. Tabii teknoloji danışmanlığı yaptığımız şirketlere daha az zarar vereceğiz ve bize daha fazla müşteri gelmesini sağlayacağız.”

Profesör, “Kes şu masayı sallamayı Heihojin, ne zaman aklına böyle şeyler gelse, bacağına titretmeye başlıyorsun, seni yeni tanıdığım zamanlar deprem oluyor sanıyordum. İstersen uydularını bile engelleyebilirim. Sen EMP silahları yapanların sistemlerine girebilersen, ben de biyolojik silah imalatçıların elektronik devrelerini kırtartabilirim ilk aklıma gelen..”

Bunları duyunca, “Tanrım, biyolojik savaş durdurmak için bizde savaşıyoruz, zarar veriyoruz, bizim yaptıklarımızdan masum halk da etkilenebilir, yok mu bunun başka yolu?” dediğimde,

Heihojin lafımı kesip, “Savaşmadan kazanmak en büyük başarıdır ve savaş sanatı, barışın yoludur demiş Sun Tzu. İnsanlar ayrıca, yaşamın ayrıcalığı için de savaşmak zorunda kalmışlardır. Yaşamın devredilmez ve devralınmaz bir hak olarak görülmeye başlanması gerçeği, pek çok insanın aynı zamanda yaşamın özgür olduğunu düşünmesine neden olmuştur. Yaşam yalnızca şanslı insanlar için özgürdür. Er ya da geç, sıradan bir insan daima bunun için savaşmak ve kan akıtmak zorunda kalır. Eğer strateji yolunda ustalaştıysanız, savaş zamanı geldiğinde kazanabilirsiniz. Ve “Kazanmak, kaybetmekten daha iyidir. (2) Ellerindeki anahtar ile cehennemin kapısını açmak isterlerse, daha fazla insan zarar görecektir hatta bu yüzden belki insan varlığı tehdit edilecek. Şiddet, yaşamın bir parçasıdır. Bundan hoşlanmak zorunda değilsiniz ama yapabileceğiniz en iyi şey, bu gerçeğe işbirliği yapmaktır. Bizim silahlarımız nispeten daha az zarar verenler olacak. İnternet’e küçük bir bombardıman yapıp, network trafiğini kitleyerek neler yapabileceğimize bir bakalım.”

Vegi, “peki bu işi başımızı belaya sokmadan nasıl yapacaksınız?” diye sordu.

Heihojin, “Yirmi tane dsl bağlantısı olan ev kullanıcısının bilgisayarını kontrol ederek solucan ve virüslerin yayılmasını sağlayabiliriz. Bunlar bizim için çocuk oyuncağı.

Profesör, “Aklıma geldi. Virüsleri e-mail ile göndereceksen ben şu spam e-mail gönderenlerden çok bıktım. Şu spamcıların ip numası, mail adreslerini, nelerini bulursan kullan-sana virüs gönderirken, nasıl olsa bunları bulucaklar ve epey sıkıştıracaklar. Böylece bu vesile ile spam yapmaya da tövbe ederler. Bir de böyle bir işe yarasın bari. Bu işlere mademki başlıyoruz, başka neler yapabileceğimizi düşünelim.

Hımm mesela EMF yani, Elektro Magnetic Field. Elektronik devrelerini kıztartabiliriz. Tabi elimizde bunu yapacak teknoloji yok ama kimlerin elinde olduğunu biliyorum. Sistemlerine girip, biraz ödünç kullanmamızda sakınca olmayabilir. Ehh onlar da pek masum değiller zaten ve kendilerinin yapmadığını, bir kaza olduğunu anlatabilmek için çok uğraşacaklar. Başkalarına kullanmakta çekinmedikleri silahları var her iki risk grubunun da. Peki bunların silahlarını, neden birbirlerine karşı kullanmayalım? ”

Heihojin, “Evet. Birbirlerinin silahlarını, onlara karşı kullanmak benim de aklımdan geçen yoldu. Peki herkes, bir gün yakalanma, hatta öldürülme olasılığının olduğunu biliyor mu? Bu yüzden ben yokum diyen var mı? Ne kadar saklanırsak saklanalım, bir gün bizim de av olacağımızı herkes farkında mı? İş ciddi, ölebiliriz. Şimdi son kararınız..?”

Vegi atladı, “Heyy hepimiz bir gün öleceğiz. Bunu yeni mi öğrendin?”

Vegi’nin komik yüz ifadesine hepimiz güldük.

Amazon, “Peki diyelim ki, biz sadece yavaşlatabildik, belki nispeten de durdurduk. Ya yine de ellerinde bomba tutanlar Cehennem Kapısı’nı açarsa? O zaman ne olacak? Aklıma gelen bir şey var. Bence başarılı olurlarsa, sonraki adımda yani nüfus kontrolüne devam ederlerse bunun için başka yöntemlerde bulacak, kullanacaklar. Buna karşı stratejiyi de düşünmeliyiz. Bunun anlamı, sağlıklı genleri güvenli bir şekilde saklamak. Erkek ya da dişi yumurtası, belki embriyo olarak ama bir şekilde bu biyolojik silah tehditi geçene kadar korumak, saklamak. Hali hazırda pek çok tıp merkezinde bu yapılabiliyor ama buna da engel olacaklar daha doğrusu, istedikleri bölgede nerede ise virüsten etkilenmeyen kalmadığı için, sağlıklı gen de kalmayacak”

Bunları duyunca “Biz ölüp gittikten sonra, sakladığımız sağlıklı genlerin de bulunmasını, tekrar doğaya dönmelerini sağlamalıyız o zaman. Ahlaki olarak anne ve babanın onayı olmadan bunu yapmamak gerek ama anne ya da baba kendimiz olursak, bunu başkalarına sormaya gerek kalmaz.” dedim.

Vegi, “yani bunun için gönüllü mü olmak istiyorsun?” dedi.

- Sadece ben değil hepimiz de gönüllü olduk. Takım bir gün av olup, öldürülmeden önce dondurulmuş bizlere ait yumurta, embriyo ne varsa yok da edildi. İçlerinde bir ben bulunmamıştım ama daha bu olaylar olmadan önce İstanbul’da bir merkezde de ne olur, ne olmaz diye yumurta dondurtmuş-tum. İşte böylece senin bir şekilde korunman sağlandı. Tabi epey yer de değiştirdin, bir süre farklı şirketi gezdin. Sevdiğim erkek de takımın içindeydi ve ölmüştü. Bu yüzden çok daha komplike olduğu halde babanı gelecekte yani senin var olacağın zamanda bulmayı ve böylece en azından yetişme çağına gelene kadar sana bakacak bir baban olmasını istedim.

- Takım yakalanmadan önce çocuklarımız bize kızmayacak mı, onları anne ve babasız dünyaya gelmelerini sağladığımız için endişemiz vardı bu yüzden Profesör’ün önerisini hayata

geçirmek bir nebze içimizi rahatlatmıştı. Vegi, Profesör, Heihojin ve Amazon başka bir şey daha buldu. Gelecek bir zamanda dünyaya gelmeleri için kendi genlerimizi bırakmış-tık ama biz o zamana kadar yaşayamayacaktık. Doku örneği bırakıp, sonra bulunduğunda klonlanmasını sağlamak ise amacımıza uymayacaktı. Yani mümkündü de, klon da senin gibi bir bebek, yani kendi bebekliklerimizin aynısı olarak doğacak ama sana anne ya da baba olamayacaktı. Bizim bedenlerimiz ise ya doğal yollar ya da engellemeye çalıştığımız gruplar tarafından yok edilecekti. Bir bireyin var olması için gerekli tüm enformasyonu bir diske kaydetmek de mümkün değildi. Genotype, phenotype...insan çok kompleks bir yapı. İnsana ait enformasyonu tamamen saklamanın yolunu bulamıyorduk. Bu yüzden parça parça saklamak, yani parçalara ayırmayı deneyecektik. İnsanı diğer insanlardan farklı kılan önemli özellik, düşüncedir, bellektir diye düşündük. Ve buna Mind Type dedik. Çalışıp çalışmayacağını bilmiyoruz. Bana ve takıma ait hafıza, düşünce kombinasyonunu yani Mind Type’ı Cosmo Disk’e alabilmeyi başardık. Cosmo Disk, dünya dışı yaşama mesaj göndermek için Nasa’nın ürettiği bildiğimiz her CD’den farklı ve çok daha fonksiyonel bir araçtı. Takım’ın Cosmo Disk ve Disk koruyucu tasarımlarını, ham maddelerini ele geçirmesi biraz zor olsa da başarılabildi. Cosmo Disk’i okutabilirsen, bu muhtemelen bir çeşit zamanda geleceğe yolculuk olacak bizler için. Gerçi Cosmo Disk’de yüklü olan enformasyon bizlerin 40 yaşında ki enformasyonu. Ve Profesörün dediğine göre üç boyutlu, holografik bir görüntümüz oluşabilirmiş. Profesörün tahminleri kafamızı karıştırmıştı. Çünkü, bunun bir çeşit paralel evren gibi olduğunu, gerçek Julia yaşayıp, ölmüş iken Julia’nın Cosmo Disk’e yüklenen enformasyonun düşünce ve holografik görüntü olarak Diskin çalıştığı her hangi bir zamanda olabileceğini söylemişti.

Vegi ise, “Bu bir çeşit evrim de olabilir. Fiziki beden yok ama varlığa ait tüm enformasyon var ve belki zaten tek var olan da O ” demişti.

- Bunun anlamı Cosmo Diski okutma yolu bulunursa, karışında holografik olarak belirsem, senin kim olduğunu bilemeyeceğim ve bu sefer senin bana olup bitenleri anlatman gerekecek.

- Cosmo Disk’in çalışmama ihtimaline karşı son bir sürprizim var. Ben hep kardeşlerimin olmasını istemiştım, kalabalık ailesi olanları gördüğümde. Eğer istiyor isen kardeşlerin olabilir çünkü başka yumurtalar da var. Kardeşlerinin olup, olmamasına sen karar vereceksin. Diğer yumurtaların bulunduğu güvenli yerlerin nereler olduğu Cosmo Disk’i bulduğunuz Kral Mezarları’nda herşeye dayanıklı bir 10 cm’lik bir minik kasa içinde yazılı. Cosmo Disk’i Dalaman’daki Kral Mezarlarında saklamak, dostum Gezgin’in fikriydi. “Tarihi eserler her zaman maksimum düzeyde korunmaya çalışılır, Bu yüzden binlerce yıl önce yapılmış bazı eserler ayakta kalmıştır” demişti. Tabi biz Türkler tarihi eserlerimize çok sahip çıkmasak da, Kralları son yolcuğunda misafir eden Kral Mezarlarının, Cosmo Disk’i de misafir etmesi çok mantıklıydı hem de zaten oralardan alınacak olan alınmıştı.

Takım’ın tek tek avlanması, takımın altında çalışan iki adamımızın ihaneti ile oldu. İlk Heihojin avlandı. Hepimiz şok

olmuştuk. Profesör buna tepkisiz gibi göründü ama ertesi gün ana haberlerde ve gazetelerde ABD ve Kanada'da şok elektrik kesilmesi haberini görünce bunu Profesörün bir şekilde Heihojin'in ekibi ile yaptığını anlamıştık. Elektrik kesintisinin sebebini her iki ülke de birbirlerinin üstüne attı. Çok yakında beni de bulacaklar. Bundan korkmuyorum. Bir gün şirketlerin aralarındaki bağlantılar bulunacak. Her şirketin sisteminde seninle ilgili ip uçları koymuştuk. Tabi bu ip uçlarına ulaşabilmek için, önce kötü niyetli kişiler için bıraktığımız tuzak Heihojin'in deyimi ile "Balküpu" nü bulması gerekiyor, burada bulduğunu sandığı şeyleri kullanmaya kalkarsa, ona kullanabileceği ama sistemin aslında zarar görmeyeceği şeyler verip, gönderilecekti ama asıl beklediğimiz ve ne zaman çıkacağını bilmediğimiz ise, bıraktığımız tuzak, Balküpünün açıklarını bulup, tuzağa düşmeden bulduklarını sistem adminine bildiren bir White Hacker'dı. Heihojin'in hep White Hacker'larla bağlantısı vardı. "Her sistem admininin bir gün karşısına, kurduğu sistemin açıklarını bulabilecek biri çıkabilir. Bu gerçek ile işbirliği yapmak gerekir." derdi. Sistemlerde seninle ilgili bıraktığımız ipuçlarını son teknolojiye göre nasıl kimse anlamadan saklayacağımız da ayrı bir sorundu. Buna da kimsenin ötesini merak etmeyeceği bir proje ile çözüm bulduk. Kullanılan programlar, sistemler ne kadar değişirse değişsin dayanıklı olabilecek kodları araştırma projesi diğer bir anlamda bilgisayar dünyasında "mutasyona dayanıklı kod" projesi."

Hani tarihi yazıtlarda metinler vardır, unutululan diller bile ve bu konunun uzmanlarının haricinde kimsenin okuyamadığı mesajlar ve hatta bu yüzden çözülemeyenler... İşte biz buna da meydan okumaya çalışıyorduk. Projeyi takip edecek

insan desteğine ihtiyaç olacağı için üzerinden milenyum bile geçse, sistemler üzerinde kodları okuyabilmeye yarayacaktı "Mutasyona Dayanıklı Kod Projesi" tabii bir de senin bulunman için bıraktığımız mesajı koruyacaktı ve bir şekilde belki evrimleşmesini de sağlanacaktı. "

Holografik ekranda kayan metin burada son bulunca Deniz vasisine yani annesine döndü.

"Yani White Hacker babam mıydı? diye sordu.

Annesi, "Hayır yavrum White Hacker bendim. Aslında o zamanlar White Hacker'da olduğum söylenemezdi. Ben alenen bir korsandım. Şirketlerin sistemine de başka amaç için girmiştım. Biyolojik Savaş sonrası benim etkilendiğim virüs, başka bir kadından alınan yumurta olmaksızın çocuk sahibi olmama imkan vermiyordu ama bunun için sağlıklı kadında bulmak nerede ise imkansızdı. Sen nehre bırakılmış bir bebek gibiydin. O an seni istedim ve babanla senin dünyaya gelmeni sağladık. Bunun Julia'nın hayal edebileceğinden daha iyi olduğunu tahmin ediyorum."

Deniz, elleri titreyerek Cosmo Disk'i aldı ve annesine "Bu diski okutabilmenin yolunu biliyor musun?" dedi.

Julia Mandelbrot

Devamı gelecek sayıda...

(<http://juliamandelbrot.bravepages.com> adresinden alınmıştır.)

BEKÇİLERİN BEŞİKLERİ

Afşar Çelik

BEKÇİLERİN BEŞİKLERİ

- Efendim!
- Gene ne var!?

Aslında yardımcısının ses tonundan, vereceği haberi tahmin etmişti ama...

- On ikinci klon da intihar etti!
-
- Efendim? Bir şey söylemeyecek misiniz?
- Ne söylememi istiyorsun Frank?
- Bilmem? Yani.. Eskiden öfkeleniriniz. Şahsen bu sessizlikleriniz.. Yani.. Beni daha çok ürkütüyor. Lütfen hadimi aşmamı bağışlayın..
- Hayır.. Hayır Frank.. Önemli değil. Sen benim en yakın çalışanımsın. Bu işte beraber yıllarımızı harcadık. Sadece son günlerde..
- ...?
- Bazen... Tanrı'nın var olup olmadığını ciddi şekilde düşünüyorum.
- Ama efendim! Doğanın verdiği her kodu rahatça çözüyor ve kendi kodlarımızı dahi yazabiliyoruz.
- Hahahahaha! Frank, Frank! Beni hep güldürdün "oğlum"! Biraz dinlenmem lâzım. Lütfen telefon bağlamayın. Muhtemelen biraz şiir okur, biraz şarap içer ve hayal kurarım. Sen idare edersen, değil mi?
- Elbette efendim.
- Teşekkür ederim...

.....

Berlin Rekombinasyon ve PCR Enstitüsü, resmiyette bir aşı araştırma kurumu olarak görünüyordu. Aşı da geliştirdikleri doğrudur. Ta ki Baltık denizinin dibinde on beş yıl evvel bulunan o garip nesnenin sırrı çözülene kadar.

Dr. Jens Heimlich bundan, istihbaratın şifre çözme birimince arandığında haberdar olmuştu. Bir analist, nesnenin üzerinde DNA sarmalına benzer şekiller olduğunu fark etmiş ve sonra farklı şekillerde tekrarlanan beş ayrı kod keşfetmişti.

Dr. Heimlich laboratuvarında nesneyi çalıştırmak için günlerce uğraşmıştı. Bir gün...

Lâboratuvarın bilgisayarlarının yakınında, nesnenin içine dokunduğunda elinde bir karıncalanma hissetti. Nesnenin içi aydınlandı ve... Elinde yeni belirmeğe başlayan yaşlılık lekelerinin kaybolduğunu fark etti.

Bundan sonra enstitü, son derece imtiyazlı kılındı. Harcamaları konusunda hiçbir zorluk çıkarılmadı. Dr. Heimlich belki bilim adamları arasındaki yarışta görünüşte geri kalıyordu ama zaten hiç umursamadığı bu aptalca rekabete artık kapılarını sımsıkı kapatmış, enstitüde kendine bir dünya kurmuştu.

.....

Şiirin kelimelerin müziği olduğunu düşünürdü. Kelimeler daha başka anlamaların frekanslarını yüklenmişler gibi

gelirdi ona.

Şu anda da yılanmış kırmızı şarabın rehavetiyle, Gothe'nin kelimelerinin buharlaşıp karanlık ormanların eski büyülerini gibi ayallerine sızdığını hissediyordu.

Yatağın başucunda soluk bir kadın fotoğrafına cesaretini toplayarak dönüp baktı. Dalgalı siyah saçlarının canlılığını, beyaz teninin kokusunu, sıcaklığını ve tebessümündeki şefkati hatırlayınca, bağrında bir yaranın yeniden kanadığını sandı. Gözlerini indirdi.

Fotoğrafın heme altındaki komodinin çekmecesini açtı. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma Ruger'i eline alıp tarttı. Kaç defa namlunun demir tadına bakmıştı. Kaç defa canın acıyıp acımayacağını düşünmüştü. "Şimdi olsaydı.. Şimdi olmalıydı..."

Karısı kanserden ölmüştü ve şimdi Dr Heimlich...

....

Ertesi gün savunma bakanlığından üç kişi enstitüye geldi.

Yardımcısı, artık sabırları taşmak üzere olan yüksek bürokratların ve bakanlardan bahsedecek olduğunda Dr. Heimlich elini kaldırıp onu susturdu.

- Udo! Lütfen! Lütfen şimdi bunları dinlemeğe ne vaktim ne de takatim var! Klonların intiharları beni herkesten fazla tedirgin ediyor, biliyorsun!

- Evet efendim, şüphesiz. Aslına bakarsanız gelenleri savmağa çalıştım ama sizinle şahsen görüşmek için fazlaca ısrarlıydılar ve...

- Ve?

- Gelenlerden biri gizli servis ajanı galiba... Elini soktuğu cebinde bir silâh var gibi geldi bana...

- Nasıl!? Buraya nasıl silâh sokarlar!? Burası benim lâboratuvarım!

....

Beş dakika sonra bekleme salonunda ellerinde kahveleriyle bekleyen üç adamı gördüğünde bağırıp gidecek kadar şaşırılmıştı. Çünkü içlerinden biri sınıf ve çalışma arkadaşı Dr. Günter Grunzbaldt'tı

Dr. Grunzbaldt onunla göz göze gelmeyeğe çalışıyor ve odanın uzak köşesinde duruyordu.

- Günter! Hoş geldin! Uzun zamandır görüşmedik!

Ne yazık ki bu samimi karşılama, odadaki diğer iki adamı etkilemedi. Dr. Grunzbaldt ise yarım ağız bir tebessümle karşıladi, selâmını.

- Biz de hoş bulduk Dr. Heimlich! Umarım ziyaretimiz çok âni olmamıştır?

Kendini tanıtmaksızın söze girişen adama haddini bildirmek üzereyken, bakışlarını yerden ayırmayan arkadaşının "hayır" anlamında baş salladığını fark etti ve sustu.

- Ayrıntılara dikkat eden biri olmanız, sevindirici doktor...

İşe bakın ki bakanlığımız da ayrıntılar hususunda dikkatli ve çalışmalarınızla ilgili bazı "ayrıntılar" canımızı epey sıkıyor.

- Kim olduğunuzu sorabilir miyim? Ve daha da önemlisi laboratuvarıma hangi hakla silâh soktuğunuzu?

Adam, bu soğukkanlılık karşısında önce şaşırmış gibi yaptı, sonra güldü:

- Beni görüp de titremeyen nadir insanlardansınız doktor. Bunu takdir ediyorum. Kabalığımı affedin ama... Burada ürettiğiniz her şey savunma, dolayısıyla "silâh" kapsamındadır ve bu da bakanlıkla ilgilidir. Burası resmen bakanlığımızın malı olduğundan, silâh bulundurmak yetkimden de öte görevim oluyor. Bilmem anlatabildim mi? Ama sizi tedirgin ettiğimiz için gerçekten üzgünüm...

- Burada sadece genetik araştırmalar yapılır bay?...

- Tekrar özür dilerim. Bana "Wilhelm" diyebilirsiniz...

- Evet bay Wilhelm... Yani daha çok sağlıkla ilgili çalışmalarımızın savunma bakanlığını neden ilgilendirdiğini anlamış değilim.

- Size bu konuda açıklama yapmaya yetkili değilim.

- Ama çalışmalarına karışmaya yetkilisiniz?

- Bakın doktor... Çalışmalarınızın insanlık için taşıdığı değeri takdir ediyorum ama...

O sırada üzerindeki çağrı cihazı sinyal vermeye başladı.

- Allah kahretsin! Burada çalışabilecek tek çağrı cihazı da bu olduğuna göre, problem gerçekten büyük olmalı... Şimdilik çalışmalarınızla ilgili ayrıntılı bir rapor alamayacak gibi görünüyorum doktor. Ama... Bakanlığımız, deneklerinizin ne tür bir sağlık sorunundan dolayı öldüğünü merak ediyor. Belki bilmiyorsunuz ama projeleriniz büyük ölçüde bakanlığımızca finanse ediliyor. Dr. Grunzbaldt! Lütfen bize eşlik eder misiniz?

Dr. Heimlich, arkadaşıyla odada yalnız kalmasına izin verilmeyeceğini anladığında aklına gelen son çareye başvurdu. Masanın gizli köşesindeki sessiz alârmı çalıştırdı.

Aradan on saniye geçmeden güvenlik takımı odadan çıkanları tutuklamıştı. Bakanlık yetkilisi hâlâ gülümsüyordu.

Doktor, bir göz işaretiyle üç adamdan birisinin ayrı tutulmasını istedi.

- Doktor Heimlich! Ya çok safsınız ya da intihara meyillisiniz!

Doktor, arkadaşı Dr. Grunzbaldt'ı küçük bir odaya aldırıldı:

- Günter! Allah aşkına söyle! Ne yaptı bu herif sana?!

- Jens! Konuşamam! Herifler beni günlerce hücrede bekletti. Dövdüler ve beni çok korkuttular. İşler bildiğin gibi değil... Şimdi.. Eğer ikimizin hayatına değer veriyorsan, güvenlik takımın komutanına bana bağırmasını, beni tehdit etmesini söyle, hadi! Hatta yüzüme vurmali! İz kalacak kadar..

- Günter delirdin mi sen!?

- Lütfen dediğimi yap hem de çabuk!

Güvenlik komutanı, doktor odadan çıkarken bağırmağa devam ediyordu:

- Doktor Heimlich! Şüphelinin üzerinde verici bulundu!

Söyle köpek! Kimin adına çalışıyorsun!?

"Wilhelm", komutanın nezaretinde, suratı morarmış bir halde odadan çıkan Grunzbaldt'ı gördüğünde şaşkınlığını gizleyemedi. Hayır.. Konuşmamıştı.. Konuşsa mutlaka sesi buradan işitilirdi.

Ama Wilhelm, Dr. Grunzbaldt'ı süzerken, odadan çıkan Dr. Heimlich'in yüz ifadesini kaçırmıştı.

....

Dr. Heimlich odasına döndü, kapısını kilitledi. Bugünkü olayı âmirlerine açıklamakta zorlanmazdı. Ama... O dayak mizansenisi sırasında, güvenlik takımı komutanının bağırmasına gömülmüş o üç kelimelik fısıltı kanı dondurmağa yetmişti:

"Jens... Bunlar Nazi!"

Afşar ÇELİK
31/05/2007

(<http://dusuncetarlasi-afsarcelik.blogspot.com> adresinden alınmıştır.)

